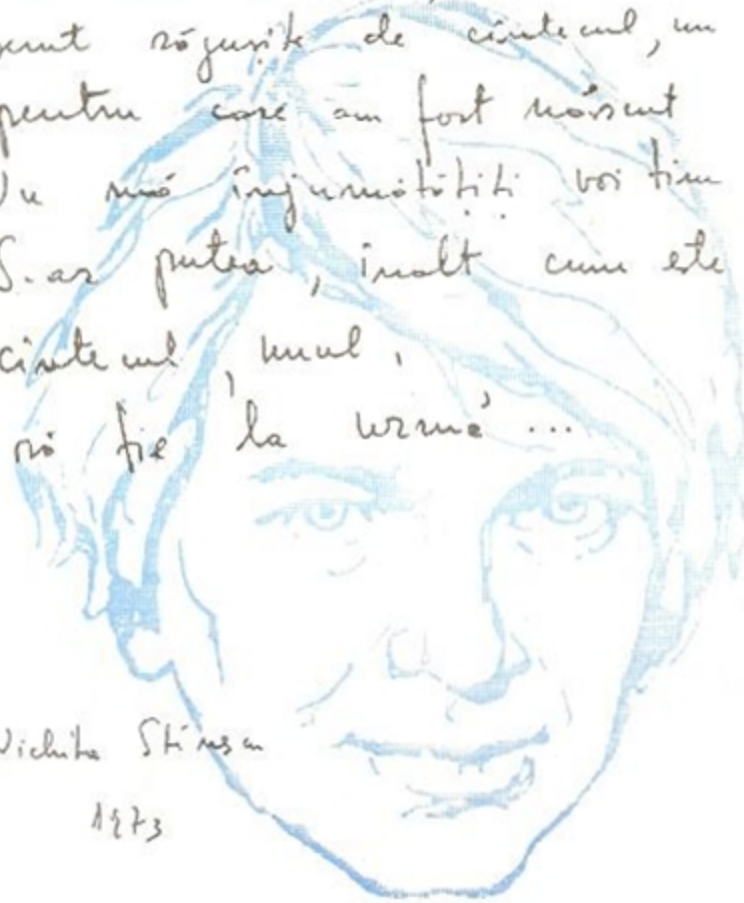

Pentru o mie de cîntece

Pentru o mie de cîntece
am fost mîscent
Nu sînt intermormăzeci, nimeni
sunt răzuit de cîntece, un
pentru care am fost mîscent
Nu mă injurămîțiti voi tîm
S-ar putea, înalt cum este
cînteceul, unu,
nî fie 'la urme' ...

Nichita Stînescu

1973

CUVÎNT ÎNAINTE

In ciuda vicisitudinilor de tot felul, în ciuda unei verșunate opoziții a "neprietinilor" ce n-au dorit reapariția "Revistei noastre", "biruit-au gîndul" bun și a apărut, în sfîrșit, acest prim număr din seria a treia a "Revistei noastre". Asemenea bătrînului înțelept, vă cerem să primiți cu îngăduință, așta din truda noastră, cît să nu se..." rupă firul frumoasei tradiții a înaintașilor străluciți ai acestui liceu. Vă cerem îngăduința să iertați sfîngăciile inerente începutului și poate că altă dată vom să fim mai buni, și cu ajutorul dv, al celor ce ne citiți! Noi am dorit din tot sufletul să oferim acestui anotimp al adolescenței un dar, un dar creat cu minele și mințile noastre, din inimile noastre, să ducem fără prejudecăți făclia aprinsă acum 81 de ani, sperînd ca generațiile de după noi să o perpetueze în timp. Știm că drumul pe care am purces este mult mai greu ca altădată, ne punem în fața unor probleme dificile, dar, dacă există pasiunea care să încălzească, dorința de a face ceva trainic și frumos, satisfacția faptului împlinit biruie totul: "Labor improbus omnia vincit"! De aceea, fiind la vîrstă întrebărilor și a Poeziei, "hai să dăm mină cu mină" să-i încălzim și pe sceptici, antrenîndu-i. Niciodată nu s-a spus totul despre aceasta Lume, și, cum o spunem și o trăim noi, n-a mai făcut-o nimeni! Și dragostea-i de cînd lumea. Și totuși fiecare o trăiește ca și cum ar fi un Columb sau Armstrong! Să ne apropiem deci de structura intimă a lucrurilor, a Lumii, a sufletelor noastre, să fim sonderii propriului Sine și ne vom mira în fața atîtor minuni noi, inefabile, chinîndu-ne să le dăm chip și nume! Să le vedem încă o dată prin prisma aurorală a adolescenței, care poate oferi în orice clipă surprize din cele mai

spectaculoase! Să fim mereu noi înșine, să ne recunoaștem ca-ntr-o oglindă în fiecare pagină și-n fiecare cuvînt! Liceanul este capabil să atingă culmile cunoașterii umane, să pătrundă cele mai abstracte și profunde probleme existențiale. O revistă bună pentru adolescenți este o revistă bună pentru... "adolescenții de toate vîrstele!". Este o prejudecată îngustă, că o revistă a elevilor ar putea fi ... incultă sau refuzată de cultură (!)... , precum o la fel de otrăvită mentalitate este aceea că nu poți fi un om mare dacă n-ai scris un articol la gazeta de bloc sau la gazeta de perete! După cîte știm, nici un mare scriitor român nu și-a făcut ucerica la... gazeta de perete. Cum "fantezia este suportabilă numai în tovărășia inteligenței" (Hebbel), dorim ca această revistă să fie o tribună a fanteziei și a inteligenței, expresia năzuințelor vîrstei acestora atît de frumoase și grave în același timp! "Antenă" receptivă la noua, deschisă la tot ce e modern, contîm pe sprijinul - necesar de tracul "pudoarei" intelectuale - al tuturor profesorilor și elevilor care să spună ceva în paginile revistei. Deși am vrea sa fie vocea selectă a cenacului "Hyperion", revista nu se va limita la acesta fiind deschisă tuturor preocupărilor tinerilor din liceu și de pretutîndeni, adunînd sensibilități în formare și conturîndu-le un anumit profil. Ea va fi deschisă și unor mari personalități, care, indiferent de "calibru", pot să se adreseze Adolescenței eterne. Cum am mai spus, programul revistei, rubricile acesteia, prezentarea grafică nu pot fi perfecte. De aceea revista așteaptă sugestiile dumneavoastră. Urăm "venerabilei" noastre reviste să rămîna cu sufletul mereu tînăr, în consonanță cu sufletul celor cărora li se adresează.

Redacția

Cu Nichita Stănescu, la 60 de ani,

Printre elegii...

MOTTO: "Temelie a firii!...Unde te ascunzi în miezul viu ori deasupra lucrurilor?"
(Imn către Viracocha"-Peru)"Scopul principal al religiei nu e de a introduce pe om în cer,
ci de a introduce cerul în om." (Lubbock)

"Potenul" informonic, "sămînța" lucrurilor, ce se risipește continuu, "cade" și-n solul firii al ființei noastre, conectându-se la "Imperiul Sinelei", "peind ființă" extrăgîndu-și sevele, "sug", fructificînd. Astfel informațiile ce izbînd, dar și polsoază cu întreaga-ne ființă Jfîind după legile ființei umane, amănunțate, deci nu ne sînt străine, străni. "A fi înălțatul fenomenelor, mereu înălțatul fenomenelor", înseamnă, în același timp, că și fenomenele trăiesc "înălțatul" nostru, mereu înălțatul... "E nemăpomenit că tocmai înălțatul tă trebuie să privești ce e afară. Profunda și întinsecata oglindă e în adîncul omului...Ceea ce se oglindește în sufletul oamenilor e mai amețitor decît vîntul direct...Aplacîndu-ne Spiritual peste acest puț întezărit aici, undeva în adînc, ca într-o prăpastie, *Înt-un cerc îngust, întreaga intensitate a Firii*" (V.Hugo). Sîmpla "rotire a lucrurilor" ar fi -după autorul elegiilor - preschimbarea lor în "inima nevîrstă...în noi înșine". Novalis - în același sens - spunea: "Vizînd în călătoria prin Univers, dar oare Universul tu e în noi?". "Eul -germene", generator de ființe -trapezack, asimilează paralel (prin dubla sau triplu -"metabolism") nu doar hrana necesară trupului, ci - ca un burete înșelat- și universul informonic și cel, extrem de subtil, spiritual, astfel înclt "clădirea" trupului este de fapt o complexă și fină întezărire (syntaxisul), o *hartă-Imperiul* holografică supusă celor mai subtile și variate influențe generînd ființa noastră psihică și spirituală...

Luzna ce ne "bombardază" cu fluxuri informonice ca să înlocuiească și să "trăiască" apoi în noi, să "dea rod" în solul aflat al ființei noastre!... Noi înșine devenim matrice a Universului ce se "dădă risipi" de polen (Blaga), iar apoi, "copp", ne rugăm să ne "rupem" de Pom sau de Matrice, să devenim autonomi, noi înșine:

"Genunchiul mi-l pun în piatră / și mă rog de tine, *naște-mă!*" - se adresează poetul Galateei, în "Către Galateea", care ar putea fi Galaxia-Matrice a poetului, coincidentă lui, ci fiind "fructul", "plodul" ei interior, propriul rod prin răsfîțarea "Imperiului" său informonic într-un focar:

Eul! Maturizat, el cere din toată ființa sa să devină el însuși responsabil pe sine și pe actele sale ulterioare, să nu mai fie nevoit să se întrebe, ca Argezi, *cine* se exprimă prin sine sau ca poetul italian Lino Gucci, care se întreba dramatic: "Sînt eu cel care vreau să mă împlinesc/Sau preajma își caută în mine Împlinirea?" ("Raport din Cosmos").

Prin "naștere", ruperea semînței din "abvoala-matrice", ambele se purifică; născînd pe poot, se naște pe sine, devenind "fruct" autonom, "arbitră", memoria genetică a propriei existențe comprimate în sîmînță, în afara celei ce i-a dat ființă și tonaj - "înălțatul" ei.

La capătul privelitului, acestea ne constrăiesc interior, ne modelează, și apoi are loc "ruperea", "nașterea", "sfîșierea" dintre Eu și Tu, dedublarea dintre Eu și Sine, o înstrăinare, în ultimă instanță! E un "divort" dăruos, dar necesar progresului, devenirii Ierului Ființă. Decă, practic, după ce Eul somatic naște Sinele, acesta, prin reflexie, va "naște" Eul superior, mental, acesta va genera Sinele mental, ce, la rîndu-i, poate genera Eul spiritual, luminos al ființei...fără a fi însă obligatoriu! Aceste...Euri "se nasc" dintre-un Sine inferior, însă "copp" pentru rodire!

"Mă voi privi în toate lucrurile", căci "noi sîntem senzițele, noi sîntem/cel vîntuși din toate părțile deodată, /cu și cum am locuși de-a dreptul într-un ochi, sau un clip pe care creșc priviri" ca fluxuri informonice permanente care "creștează" în noi o nouă Clipă -situație, "privește" sau trec paralele cu noi. Trîim într-un "valer de clipe", iar a o "prinde" pe cea mai "fastă" dintre ele, este o chestiune de Destină (novoc), de fir sau pur și simplu de orientare inteligentă în viață! Orice "trezire" într-o clipă, în "închisoarea" sau "criptele" clipeilor ce ne generează înșeamă și o aljudecare, "golire" a lor de miez (substăță) care astfel ne devine "matrice", "combustibil" pentru a "spargi" "voiași" alte clipe, condiție pentru alt "zbor" din clipe-n clipă printr-un "Tuzel al Timpului" sui-generis, un "vîntuși", fiind astfel înșere Stralul coincident cu punctul primordial, originar: "aertera fîră sîngă/prin care poiașele curgătoare ale somnabiției vîd" (Elegia III). Clipa "spartă" ("camera se vară prin fer-

estre)", goliță de înțeles, nu mai este reținută în obiectivul sever al Conștiinței; asimilată deja, ca ne-a devenit interioară, s-a contopit nouă, ne este substanțială! Poetul trăiește fiura "amestecului cu obiectele" (clapurile febrile fenomenologice): "sîntem înălțurii fenomenelor, mereu înălțurii fenomenelor"! Neconecțat! I Neconecțat! I cîmpurile paralele, ele "îzbeșc pervazurile [sînturilor] și curg mai departe/spre o altă clădire", tristețea existențială fiind "sfera de vid", "de jur împrejur", noi locuind această "sferă" ("Sine" - Noica), din care ne extragem, confecționîndu-ne, "anvelopa", "crisalida" informatică, "hrănă" pentru oca mentală, "secretată" în această ardece! Deschiderile noastre în clipe ne sînt în cea mai mare parte aleatorii, sporadice, ținînd de filosofia Destinului. Dar aceasta este o altă "poveste"... Cite clipe nu ne "îzbeșc" neîrîtite de noi nicicînd! Astfel una din cele mai sfîșietoare melancolii (nostalgii) este aceea a intersecțiilor de destine fascinante, numai fulgurant, fiind doar frumoase promisiuni, niciodată împlinite, "univers prealabil de tragedii virtuale și comedii jucate, de gesturi avortate, ("ce n-au fost să fie" - Noica) și sentimente neîrîtite". (M. Sebastian).

"Virful de lance" al fiecărei priveliști ce ne rănește (întorciți firul de nisip ce naște perla în scoică!), este sîmțea ce rodește în noi: "dar mai înainte de toate, noi sîntem semînțe" de semînțe integrate de om ca sistem... "integroci": "a fi sîmțit și a te sprijini de propriul tu pînăla" [sol] care să înlănească "germinarea" celorlalte semînțe lozipe în noi și, implicit, a semînței semînelor ce sîntem, tinzînd la recitarea Secuștii Universului: "din noi înținem să ne scriem în altceva / cu mult mai înalt, în altceva", deși "urșeria" de "trup ciudat, trup asimetric, mirat de ei însuși / în prezența sferelor" ne cam descompuneste oscilînd între extreme. Bîpolarizarea înscamnă lipsă de simetrie, completă: Yin și Yang (☯) ; "între un adînc și altul este Poarta spre ce este minunat" (Dao). "Materia-n dureri ia naștere din ea însuși / ca să poată muri", "măre numai cel care se știe pe sine, / se naște numai cel care-și este sieși martor", deci rupt, detașat prin naștere! Ezitarea noastră între cei doi poli, nefiind în stare să alegem, ne ține suspendați deasupra genozii Absolutului, Sublimului, toate ne vin pe două căi, cîm două căi, menirea noastră ar fi fuziunea polilor în scopul anihilării contrariilor, creîndu-ne "fanta", "golul", "poasta" unde contrariile se anulează reciproc planînd cu conștiința ce acolo se află Zeul Androgin, a alege între Yin și Yang ne condamnă la Aici și Acum (hic et nunc), ne menține în Aici și Acum, a adera la Una din jumătăți e a ru găsi articulația, închietaura dintre ... Scylla și Caribda în "Dizarmonia", lipsa de consonanță, este intrarea în rezonanță cu un pol / din doi și nu cu unul ce-i coeșină! Împăcarea contrariilor! Rătăciră noastră hamletiană între poli! Opași ai lui *același* se petrece în Hiperborea, unde se separă cecăntările, are loc sfîșierea lui *Unul*! Simburele Eului derivat devine autonom, cept, cînd reușește să "cosească" privirile - lanțuri care-l ancorază în lumea de instantanee - "vizionii" sau "priveliști", le ia doar fructele ca semînțe și le obligă să se desfițoare autonom în "sera" Sinelei, generînd cel de-al treilea Eu, cel mai subtil, Eul spiritual. Astfel "întreți" focarul Eului - mental de "combustibilul" informatic provoacă aprînderea Eului-spiritual (sîntele și ele - unul în altul !), astfel fiindă unașă fiind tot mai conectată la "focarul divin" prin cîm mai multe ...

"fir" de sîmț în care "locuiește" cite un... zeu! Eul devine tot mai mult un nod gordian al turelor "farelor" conectate la el! Nu putem adăuga contemplînd doar lumea dinafară - înlîntărit în mrejele ci amăgitoare - dacă "priveliștile" ei nu sînt "grele de rod", deschise spre Divin, care, conectate la sîntele-ne interioară, să "lucreze" în sine ... *de-la sine*, dacă tu ne conectăm prin razele lor dense la Absolut, nu avem "cale liberă spre același Priveliște" "încășite", fără deschideri, is "priveliști" moarte, deci nefire!

"Ea, privirea, ne ține / la un capăt al ei fructificați / Suge din noi cît poate / pîrînd a ne arîta / îngeri (sau zei?) copacilor și ai celorlalte priveliști", da, cîci orice priveliște este o pasăre-clipă [măștră] posedînd acel magie Ou de-o fascinată sîndime, cu acel "fir" cu un capăt Aici și Dincolo celălalt! Orice "priveliște" rămîne o uriașă promisiune, o chemare a adîncurilor, "arcută peste ape inexistente" (ca Blaga peste întrebările lumii sau marginile acesteia). E un palimpsest; orice "priveliște" ce ne vine pe "lanca" privirii "se-nfige" în noi informatic, "suge din noi cît poate", fiind în Imperiul Sinelei noastre, astfel închi "copacii ne vîd pe noi, / iar nu noi pe ei" ! Aparența drumului nostru spre "priveliște" este de fapt durul ei spre noi, "locuindu-ne" apoi, "îtrînd în noi, "tărnîndu-ne pe dinlîuru", "Exterior se interiorizează, priveliștile vin, determinîndu-ne interior, "trîm în numele lor", prelungirile adînci ale cîtor sîntem!

Și nu ne "hrănim" cu priveliștile în sine (informații ce ce vin de la ea declarăzînd doar reacția), ci cu esența ei fînd extrasă din această "vizion" (nectarul zeilor!).

Simțurile noastre se prelungesc și ele din interior, cu celălalt capăt al lor (!), în clipele priveliști adînc, ce se născ din ființa noastră, profund rezervor de ape fructice în care nu ajungi decît forînd cu aceste clipă-vireji ! E o lume pe care o înțelegeți fulgurant, o lume a concomitenței, a lui Altceva, Altceva, Altunde, dar care apoi te "zvrle" din nou "în trupul acesta, lent vorbitor", "gravitația inimii mele", "toate înțeleșurile rechemîndu-le mereu înapoi. Chiar și pe tine, / rob al magnetelor, gîndite" (s.v.) Acest "magnet" al memoriei înregistrează PASIV instantanee și nu fenomenele adînci (pe care le reconstituie altceva); cîci tu toate priveliștile "se prînd" în sîbul nu totdeauna pregăt, afinat, fructificînd, "se scutur multe moarte", cad încete pe "banda magnetică" a memoriei murînd ca instantanee superficiale, glumose, neasimilîndu-se sîntei vii, nesemnificative, ele nu se încheagă astfel într-o semnificație adîncă. Prolungirea noastră în clipele-priveliști - ca "vizion" a sentimentelor ! - pe calca privirii prin orice "tunel al timpului" deschis de orice clipă-cheie este o adîncire a noastră. O clipă-priveliște, ce "se prînd" în straturile afîinate ale sufletului nostru, este o deschidere spre Zeul și tatele, e un fir de legătură cu Divinitatea, e un fir "bun conducător" de flor divin! "Iovins în afără", omul se "retrage în chiliele" clipelor, care, prin zeul lor, se află în legătură cu Dumnezeu Marele ! Dispară un obiect, o priveliște, un fenomen și rămîne golul, adîncul sau gemneză sa infinit, a zeilor ahetipali... Menirea omului este tocmai această conectare la înțeleșurile ascunse, vizibile doar cu "ochii minții", prin aceste "canale dense" pîrtîndu-ne zeii lor spre divin! Căci Realul nu ispiteste prin eternitatea sensurilor sale grele, ascunse de "vălul" efervescenței poetice a clipelor!

"Omul - fantă" ar putea fi chiar "forumul" acelor Zei, nosinele sau "avelopa" "Sinei" (C.Noica) sau Marele Rest care "există totmai prin uriaşa sa absenţă" (!) sau virtualul care poate fi ocea ce nici nu reuşim să ne imaginăm măcar, căci Universul are infinit mai multe posibilităţi decât am fi noi în stare să ne închipuim, limitate fiindu-ne simţurile. La Noica şi Marele Rest şi Sinea erau virtual cognoscibile, în timp ce "fanta" personificată a lui N.Stănescu este ocea ce, ocupată de un Zeu, nu poate fi cunoscută niciodată, e un "adine mister" sub incidenţa minus cunoaşterii blagione/Ar putea fi Nömicul lui Heidegger sau: "Nu e nimic şi totuşi e / O sete care-l soarbe, / E un adine asemene / Uitării celei oarbe" a lui Eminescu. Este ocea ce nu poate fi cunoscut niciodată prin simţurile noastre precare şi limitate la doar cinci. El avea nostalgia unui simţ cotimiu, toată fiinţa lui un Simţ...Este apoi vorba şi de acuitatea celor cinci simţuri, capacitatea lor de a pătrunde dincolo de "pojghiţa" micronică, efervescentă, a lucrurilor. Această fiinţă este izvodită din acelaşi cod genetic ce şi-a specializat cinci simţuri suficiente şi necesare fiinţei pe care o clădeşte şi care se răsfrîng asupra propriului cod moşter, intercondiţionându-se. Dar codul, codul genetic, o fi fiind după chipul şi asemănarea codului divin? Sau o fi parţial, *diferenţial*, şi atunci rămîne un "rest" inaccesibil fiinţei noastre?

Pe noi ne ucid "rănille" informonice? nelcăpate în trupul nostru: *nerdabile* mute ale "necuvintelor"? Tot artea deschideri spre Divin refuzate, ratate, în acelaşi sens cu "Cenzura Transcendentală" a lui L.Blağa. Lipsa de Diferenţiale Divine sau existenţa lor încă somolnănd, netrezită, necesită în toată splendoarea lor de... petale ale "corolii de minuni a lumii". Poetul "moare" mai ales de "rănille" nelcăpate în trupul său "apt pentru răni / chealtuie în curvinte, dărd vază de raze/la vămi" (Elegia X); e *durerea* ("boala") *sărceii noastre de simţuri fie răsuse la cinci, fie prea slobe sau rudimentare* ca să înregistreze toate subtilităţile sîncii ale privilegiilor venite pe aripi de raze ce rănesc mai delicat sau necruţător! E durerea sărceii şi reducţiei noastre, a lipsei interesinţurilor de... "frontieră", căci Universul ne va "ataca" totmai în aceste "călcie ale lui Achile"; paradoxal, aici vom fi perpetuu vulnerabili şi deci muritori! "Omnia vincit, ultima necat"-toate rănesc, ultima ucide. Căci orice "privelişte" informonică deschisă în sufletul nostru este o rană adîncă, dar care ne răluinează, ne întenciază în Divin, ne consolidază în eternitatea noastră... precară (subredă). Căci aici locuieşte un Zeu ce ne "înce în direc" ce Divinul.

"Omul - fantă" este suportul fiinţării, în afara ei, o-mbrăţjează, dar din cea mai profundă interioritate, "ca fiinţă venind", "Pămîntul lui a fi /şi trage aeral din Pămîntul lui a nu fi. Este "avelopa", "alvoala", care, conţinîndu-ne, o conţine. Fiinţa umană este interioră propriei hărţi interioare. Punctul este interior nouă şi totuşi... ne cuprinde, ne înfăşoară ca o mantie, un val diafan. Punctul ce ne conţine, conţinîndu-l! E însuşi paradoxul Cerului! Individul din medial înconjurător devine *Eul în Sinele* "hărţi bolografice" interioare. Mişcarea individului în raport cu fiinţarea devine mişcarea Eului în raport cu Sinele derivat informonic, dar raportîndu-se mereu la Sinele autentic arhetipal! Mentalul rezultă din aceasta întreşere, modelare interioară a lumii, "pînza", astfel ţesută (SYNTAXIS) putînd deveni...fermecată,

adine împregnată, limbăstă, de Spirit. Şi asta numai atunci cînd Sinele derivat se raportează cît mai fidel la Sinele autentic arhetipal. "Marele Rest" este de trei feluri: existîndul cognoscibil prin cele cinci simţuri, existîndul "diafan", înafara celor cinci simţuri, (cel ce ne "scapă printre degete", din cauza slabei lor relevanţe energetice, cum ar fi ultravioletele sau infraroşiiile), dar şi Uriahul Rest - Absenţă dintru care izvodesc "toate cele văzute şi cele nevăzute" şi exterior nou! ca o coajă poroasă dintru şi întru care ar izvodii mereu miezul, miez şi coajă fiind...Acelaşi! Miezul "se nimiciteşte pe măsură ce se produce, se resorbe" în coaja care l-a solicitat şi invers, într-un feed-back perpetuu: ("materia în durerea ia naştere din ea însăşi /ca să poată muri") "Universala cuprinde, totala îmbrăţjeare" dintru care izvodesc toate... "El vine dinafară... chiar dinafara lui însuşi" şi "nu se ştie cine mănuieşte pe cine", fiindcă *totdoamna este o dimensiune în plus care scapă calculul noastre ce, inevitabil, sînt eronate sau incomplete!* Acel "Om - fantă" care poate fi şi Hiperborea, dar şi Galatea, dar, mai ales, "Cîmpul" alchimic "situaţii sau elemente (Noica), primordii (Tutea)", arhetipul ideal-suport al privilegiilor, cel care le dă coeziune, unitate în structura sau ţerarea lor. "Sufletele morşilor / sint atmosfera terestră. / Respirăm sufletele lor", ocel fluid informonic (baze informonice) a tot ceea ce a fost în acest Univers, ce coexistă cu noi, *distinet*, numai "câzut energetic", dar fără a-şi fi pierdut din rigoare, claritate, fără să fi atins esenţa informaţiei "Omul - fantă" se lasă respirat " (absorbit în această lume) "şi la rîndul lui / respiră obiectele" (le rechemă la sine în orice clipă!) astfel încît "nu se ştie cine respiră pe cine!"

"Nu se ştie dacă între ochiul lui / şi ochiul lucrurilor există vreun spaţiu pentru vedere [sens],", retina Omului-fantă e lipită/ e retina lucrurilor "astfel încît nu se poate şti "cine îl vede pe cine!" Nu e loc pentru *Semna* pentru *di-rae* / Total e lipit de tot...

"Intr-un ochi negru mă lasă încălzit / de aşteptarea zborului locuind în mine" a canalului "drumului spre Centru" prin sferele concetrice ale ouălor conţinute în acest ultim ou: "Stă unul lângă altul, nedezlipit, / sinele lângă sine./ Sentimentul unei aripi lini cerge din spinare, / senzaţia de ochi îşi caudă orbita", fisura (fanta, golul, nimicul), fiind locuite de un Zeu sau altul (ca St-Aug.Doinaş ce "locuia într-o inimă"). Deci cum se nase *SENSURILE?* Dinşpre Divin spre noi sau "Drumul invers", contra curenţului entropic, spre Divin? "S-a aşezat pe mine o idee / şi mă cloceşte maternă", "sparg coaja", "sare din mine un fel de plise" (protuberanţa *Sensului acut*), "mai mare mă aflu şi neburat, / lipit de acel încotro [sensurii!], /ca o boală [anelopa de gîd, mental] de jur împrejur adăugat". Şi la Nichita mitul lui Iona - dramatizat de M.Sorescu - apare evident: "Oaă concetrice, negre, sparte/fecare pe rînd şi în parte/ Pui de pasăre respins de zbor, / străbătînd ou după ou" sau "Sinele încerca din Sine să iasă /ochiul din ochi, şi mereu...". Sinele autentic, limbăstîndu-se informonic, se extînde în sinele derivat şi tinde spre sinele spiritual. "Zborul" "neburatei aripi" din ou în ou, din fruct în fruct, din sămîntă în sămîntă, ou ce se leagă de ou, într-un feed-back "în spic", "zborul" desfructării în evantai e o planare în timp. Şi

Hiperborea este un spațiu al sfîșierii, al nașterii lumii, este acea zare, orizont între Pînta Divină go-neratoare și ființarea lumii, zarea fină dintre Spirit și Materie, la urma urmei, locul comun al Izvoarei în Istoria-Clepsidră ce măcină totul. Galatea sau Hiperborea pot fi arhetipul maternității ce înfășoară "trupul" Universului în primordii, arhetipurile dătătoare de ființă. Acest "zbor" nu este decît o plonjare în sine: "Voi plonja într-o astfel de apă mărită /zbindu-mă de brownienele prîvelști, /într-o mișcare de SPOR, voi face zig-zag-uri : levit de mari , întunecate, reci molecule". Spațiul Hiperboreei este "coaja ultimă" ce conține în sine toate informațiile Universului de la naștere pînă astăzi: "Universul rămîne întotdeauna și poate tot prezent în el însuși"(Reeves). Este chiar "albă" sau "matricea" informonică, acea "coajă...a punctului" ce ne conține, dintr-o care izvodesc realitățile ! Tot aici este conținută și "kuma Ideilor neschimbatore și eterne ca piatra ascetică".

Revenind la "păsările - clipe", acestea sînt cele ce, vîrf-de-lance, "înfipte cu pliscurile una-atr-alta" (Uroboros!), se izbesc de noi rebelle rînduindu-ne fizic, modelîndu-ne cu dăți de cremene "prelungi". Cine ar putea (și cum) efectua acest "drum invers" către obșriș pe acest "fluviu de păsări murind"? Un răspuns genial ne-a dat Blaga în "Cîntecul obșrișii"... Aceste păsări-mormînt ale celorlalte înaltașe conțin în ele magicul *Oz -cîrja* dintr-o care se vor "naște" alte păsări-mormînt, "arbitv", *Oul hermetic (secret)*, descifrabil hermeneutic, plin de taine nedestăgite, conținute în sine, conținînd în sine deschideri virtuote , dar și secretul căii îndrăști; ou-ghem al unui fir al Ariadnei misterios, cu un capăt *Aici și Dincolo* cu celălalt! Iar setea de clipe-ovulare e setea pentru firul-toront ce are celălalt capăt în Marea Galateei sau Hiperboreei. Iată *totul* "filosofia" Dragostei! Ce se vede în ochii iubitei? Același mister adînc al firului Ariadnei!

Păsările - clipă mai pot fi și *Sensurile*, simbolul idealului de zbor între nivelurile ontice concomitente, *între ou și ou*, precum florile - ideal de "zbor" între fruct și fruct, cu omul - ideal de "zbor" între Eu și Eu, între Sine și Sine, (ca trepte sau straturi ontice superioare).

"Căzînd în plonjonul direct printr moleculele uriașe" (concentrînd Ce?) ale Hiperboreei stratificate ale sufletului său, ca Spor, deci răsfrînt, "căzînd în sine" pînă la codul celui care informează pur genetic, dar și cu experiență concentrată, esențializată, printr molecule uriașe de ... Informații-Idci

arhetipale, înspre albă hiperboreeană ce conține "asemintele" de Idei ale Îngerilor și ale Întelepților: "zona mortală a mai marilor minții". Hiperborea - "Mama arhetipală, mitică" - re-choasă ca o sirenă în acel "drum-invers" către ceea ce ne naște perpetuu, iar calea noastră spre Eu este printr-un spațiu informonic freatic, un "zbor invers" din ou în ou, concentric, ca printr-un tunel spiralic (vîrtej) întru Punct, printr "molecule" concentrate de idei "căzute informonic" "în sport"-moleculă! Plonjonul în apele freatice ale Sinelei este un plonjon în "apele înghețate" ale Hiperboreei, iar zborul este o regresivitate ... regeneratoare ca atingerea Geei de către Artea. Este un demers al regășirii Eului și a coincidenței a cel

Relativament, tel que moi -
C. Brănoșu

puțin două Euri de... stea dublă ! Aceasta s-ar solda și cu realizarea concomitenței, deci cu ieșirea din "Ienea", inerția timpului încetinit personal. Este un plonjon prin Sine "căci din coaja victii" "nimeni nu se poate trezi". E o planare liberă printr filele Cîrții Lumii, un Palimpsest al Spiritului coincident cu straturile noastre "arheologice", mai mult sau mai puțin reactivitate informonică (aranzmenciu). Este o regresivitate pe cercurile concenrice ale Arboarei ființei noastre întru esența... miezului, condiție a saltului pe un nou nivel ontic, cînd toate celelalte le avem sub un control perfect. Astfel se explică aparentul paradox că ne înălțăm... aprofundîndu-ne ! Acest "zbor" e o trezire hiperboreeană

la spiritualul contemplativ, reactivare de Sine, încercarea de a realiza joncțiunea dintre ultimul strat, periferic, pe care ne sîtmăm ontic, și primul nivel (cel al primordiilor): "coaja... Punctului" ! Și aici este valabil că "să nu te lansezi prea departe înainte, dacă n-ai rezolvat totul în urmă", adică să consolidezi, reactivînd, straturile anterioare ca să poți aspira la "cuocirea" altora noi. Căci circumferința Sinelei, "coaja" s-a deplătat de Eul generic "aidoma coji fractului de sîmînță", iar alergarea noastră destinată este tocmai datorită acestei di-botomii, sfîșieri, întîrzieri, inerții, lipsei concomitenței: limbajul "trupului lent vorbitor" este foarte ineficient în a surprinde toată splendoarea acestei plonjări, a concomitenței "moleculelor - clipe", de aceea poetul va intra într-o veritabilă criză a cuvintelor. A relata această aventură a plonjonului din prîvelști în prîvelști, situate pe beașle inferioare ale spiralei...vîrtejului înspre "stratul - numelor" (Blaga), al primordiilor (Tușca), "hiperboreic" (Stănescu), convergînd spre Punctul Originar, coincident cu Eul nostru cel mai profund ce se sprînjîn pe "coaja" Galateei sau Hiperboreei, este o mare cutecanță. Nereușita deplină provoacă poetului o tristețe metafizică ce transpare evident în cele 11 Elegii.

E un examen pe care poetul îl trece totuși, am putea spune, cu brio!

Ei bine, tocmai această joncțiune între cele două niveluri ontice extreme, cei doi poli opuși, urmăresc, conștient sau instinctiv, afit marii Întelepți, Artiștii, Yoghini, Savanții sau Șinții !

Deasupra noastră, a nivelului nostru ontic, se află Marele Rest încă nedesfășurat în noi, devolutiv (cum ar spune Camil Petrescu în "Doctrina substanței"), prin urmare, merevalabil prin singurările incomplete desfășurate, inerțe sau... lipsă ! Într-o ființă incomplet desfășurată, al 6-lea, al 7-lea, ... al n-lea simț, ori nu există deloc, ori "stă să se nască", și se manifeste din ființa-ne incomplet desfășurată. Lucru ce conștinează timitor cu cele spuse de Blaga despre Diferențialele Divine care nu știm în ce măsură le posedăm active sau virtuale, așteptînd activarea lor plenară...

T. Aioanei

"...RĂSPUNDEREA TEXTULUI SCRIS ESTE PRINCIPALUL PUNCT DE DEONTOLOGIE LITERARĂ"

Reporter: D-le Alexandru Paleologu, fiți binevenit în această urbe care, indiferent de epoca istorică pe care a traversat-o, a susținut o activitate spirituală la cele mai înalte cote. Iată zilele acestea, la Focșani, a fost dezvelită statuia lui Ștefan cel Mare și Sfânt, prilej cu care a fost evocată puternic și personalitatea. De asemenea, fiți binevenit și în coloanțele "Revistei noastre", publicație a liceului "Unirea" din Focșani. S-a spus că o revistă pentru elevi nu trebuie să fie neapărat o revistă de cultură. Ce părere aveți?

AL.P.: Paleologu: În primul rând trebuie să fie o revistă de cultură, fără doar și poate! Și cultura înseamnă ce a spus astăzi și Ștefan Țănas, înseamnă și politic, înseamnă și dragoste, înseamnă și artă... Înseamnă tot. În afară de asta, îmi rezerv pentru viitor să vă relatez ultima mea venire la Focșani, din 1942, când eram militar și eram în misiune aici. Și cred că nu este fără haz să vă ofer anumite elemente pitorești. Nu avem timp, amănunțele vi le promit pentru viitor. În ceea ce privește revista liceului, mă interesează foarte mult faptul că figurează, printre cei ce au inițiat-o, profesorul meu, D. Papadopol, de germană. Pe acesta l-am avut și eu la "Spiru Haret" între 1935-1939...

Rep.: ...un mare germanist...

AL.P.: Paleologu: Într-adevăr. Și el a făcut parte și din conducerea liceului, a seos după războiul prim revista "Văstarea", o revistă-ziar, cu o anumită ilustrație, la ea au debutat M. Eliade, C. Noica, N. Steinhart, E. Ciortănescu și, cu toată modestia, eu însumi... Dinu Pilat și alții. Deci e o legătură între aceste reviste școlare și persoana acestui profesor despre care ar fi iarăși multe de povestit și despre care îmi rezerv data viitoare să vi le povestesc, fiindcă erau pline de farmec.

Rep.: După revoluție, și-a făcut drum un anumit curent care incită la libertinaj și trebuie să mărturisim că face vogă printre adolescenți. Care ar fi părerea dv. în acest sens?

AL.P.: Paleologu: Despre libertinaj eu, în general, am avut cuvinte bune în revistele mele, unele publicate, altele încă inedite: libertinajul nu este decât un stadiu prim, este o filosofie a libertății și este o practică a moralei libertății. Libertinajul este, ca să zic așa, o antecameră a unei morale mai aspre, mai austeră. Ca să fi auster, cu toată răspunderea și cu toată garanția, trebuie trecut printr-o fază de libertinaj. Prețul curiozilor este plătit!

Rep.: Vedeți o corelație între libertinaj și liberalism?

AL.P.: Văd în secolul al XVIII-lea, libertini secolului au fost aceia care au creat climatul filosofic pentru curentele libertare care au dus, din păcate, la Revoluția Franceză, pe care o detest. Dar, nu mai puțin, perioada anterioară a fost a acelor libertini care erau sinonimi cu filosofia așa era în epocă. Și printre ei erau figuri ilustre și mari ale istoriei și ale culturii și nu vreau să uit că în "Don Giovanni" al lui Mozart este o arie formidabilă, "Viva la liberta!".

Rep.: Există prejudecăți în legătură cu politica și predația religioasă în școală. Ce ne puteți spune în legătură cu asta?

AL.P.: Politica în școală a fost o catastrofă în țările estice în 45 de ani, fiindcă era politizată școala în modul cel mai cretinizant. Dar acum trebuie să se nască - și prin ea se poate - o conștiință civică și deci, în al doilea stadiu după acela de civic, cel de politic. Trebuie să existe o cultură politică care trebuie favorizată, pe cale metodică și pe cale de sugestie în creșterea studiilor pentru ca să nu intre în viață ignar politic, cum sînt astăzi alții parlamentari și alții guvernanți! Este o educație civică implicită, firește.

Rep.: În speranța unor reînălțări în paginile revistei, vă rugăm să adresați câteva gânduri, acum, în preajma lansării primului număr al noii serii.

AL.P.: Nu pot decât să le urez succes și să urez calitate, calitate, cultură și foarte mare scrupul, răspunderea textului scris este principalul punct de deontologie literară și aici invit foarte mult pe cei care au velleitatea de a scrie, mai bine să nu scrii și să gîndești, dacă nu poți să scrii foarte bine! În cercarea e de făcut, dar, dacă nu reușește, nu e nimic compromițător, nimic grav, dar, dacă reușești, e perfect!

Rep.: Vă mulțumim!

(Au consemnat T. Aioanei și V. Cristescu, pe 6 iulie, cu ocazia Zilelor Municipality Focșani)

CU LEOPOLDINA BALĂNUȚĂ,

"REVISTA NOASTRĂ" "obligatoriu, trebuie ... să consemneze istoria spirituală a acestui loc"

Rep.: Stimată doamnă, Leopoldina Balănuță, vă urăm bun venit. Vă urăm bun venit, încă o dată în Focșani, orașul dv. natal. Vă solicităm pentru acest microinterviu, pe care mi l-ați acordat cu multă bunăvoință, acum, după memorabila interpretare a baladei "Monastirea Argeșului" și a diatribei eminesciene. Ce înseamnă pentru dv. a fi artist cetățean acum, după 22 decembrie 1989?

L.B.: Ca artist, și numai ca artist cetățean al acestui pământ, obligația este, pentru fiecare în parte și pentru toți împreună, să desăvîrșim Jertfa. Fără desăvîrșirea acestei jertfe, noi în parte și noi împreună, nu sîtem nimic. Dacă nu facem efortul zilnic de-a desăvîrși jertfa, înseamnă că nu am înțeles nimic din ce s-a petrecut în decembrie! Desăvîrșirea se face, cred eu, prin efortul extraordinar, prin lucrarea extraordinară, la care sîtem invitați cu desperare aproape de cei care nu mai sînt, să ne cunoaștem mai bine adevărul și istoria. Fără cunoașterea adevărului, fără cunoașterea istoriei adevărate a acestui popor, nu se împlinși nici o minune. Minunea va fi numai atunci cînd vom cunoaște adevărata istorie a poporului român.

Rep.: Trebuie să vă spun că "Revista noastră" pe care dv. o cunoașteți foarte bine și care, fondată de marele germanist D. Papadopol în 1912, a fost reluată, după o lungă întrerupere, în 1972, va reapare într-o nouă serie. V-am ruga să mărturisiiți câteva gânduri vis-à-vis de această nouă serie.

L. Bălănuță: Ea, obligatoriu, trebuie să păstreze o tradiție atât de nobilă și, pe mai departe, să consensueze istoria spirituală a acestui loc. Îi doresc sănătate și ani mulți în mulțumiri tuturor aceluia care își găsesc răgazul să se aplece peste o foaie de hârtie ca să așteptăm un gând furișor de bine, furișor de speranță, furișor de vis.

Rep.: Vă mulțumim și vă așteptăm cu aceeași căldură în paginile revistei noastre.

Leopoldina Bălănuță: Cu multă plăcere!

(Interviu consacrat de T. Aioanei și V. Cristescu, pe 6 iulie 1993, cu ocazia Zilelor Municipiului Focșani)

THALIA

STEF '93 - Stagiunea Teatrală a Elevilor Focșăneni

În luna mai, în orașul nostru, s-a desfișurat Stagiunea Teatrală a Elevilor Focșăneni. În urma de pe Măcov, acest act de cultură a însemnat o reînnoare a tradiției STEF-ului, care, după o pauză nedorită, a... redebutat cu ediția a XIII-a, această cifră fatidică fiind înfrântă de *Thalia*, muza acestei arte. Tradiția teatrală a Focșănenilor își are începuturile în anul 1851, când trupa vestitului actor Matei Millo ține 15 reprezentații într-o sală improvizată, coexistând cu construirea teatrului din donația măicuței Gh. Pastia în anul 1909. În zilele noastre STEF-ul, inițiat de regretatul profesor Costel Apostolescu, se impune în fruntea ierarhiei teatrale focșănene.

Competiția a fost un adevărat test pentru tinerele talente actoricești. Un juriu competent, al cărui președinte a fost actorul Silviu Stănculescu a decis câștigarea concursului de către trupa care a jucat *Ivona, Prințesa Burgundiei* a dramaturgului polonez *Witold Gombrowicz*.

Interpretarea acestei piese a revenit elevilor actori de la liceul Unirea, sub îndrumarea regizorului Alex Atâlnăsoaie și a profesoarei Aura Schimolț. Încă o dată, elevii liceului nostru au demonstrat că pot da foarte mult mișcării teatrale din Focșani. Piesa, de o mare profunzime, reușește să emoționeze prin adevărurile simple, dar meru esențiale, ale umanului: puritatea, căutarea purtătoare de sens, iubirea care, ostrăniată, poate ucide...

Sub impresia acestei împliniri artistice, cu egal impact asupra "actorilor" și asupra publicului, desprindem câteva gânduri ale unui "actolenscent":

"...scena a însemnat pentru mine o ieșire din cotidianul anost, pur și simplu o modalitate prin care am putut dăruii mai multă dragoste..." (*Judorei Trofin - Inocențiu*);

"...un vis care a schimbat ceva în noi, aventura pe care o așteptam toți. Tot ce am făcut a fost în ton cu piesa: non-conformism... un miracol care se-a făcut mai frumoși..." (*Carmen Gavrilă*)

"...a fost o experiență ce merita trăită..." (*Camelia Balan*)

"...a fost lucrul cel mai frumos ce putea să mi se întâmple..." (*Eliza Rîmniceanu-Ivona*)

"...dragut..." (*Liviu Harosuzache-Sinet*)

"...sper ca acesta să fie doar începutul..." (*Geanina Ocheana*)

"...un spectacol dificil, dar aproape de excelență sub bagheta unui om care dorește să rămână în urmă... Alex și alți..." (*Sorin Rău - anul III, regie-film*)

"...încă mai exist prin perspectiva rolului pe care l-am jucat. M-a făcut să mă gândesc mai mult la oameni, la toate aceste cercuri închise... așa fi vrut să le spun de fapt că piesa pe care ei au văzut-o nu este o comedie, ci o tragedie, tragedia necomunicării, cea mai sfîșietoare..." (*Mihai Omceca-Regele*)

Cu speranța că STEF-ul va deveni STEV (Stagiunea Teatrală a Elevilor Vrînceni) și că se vor găsi în acest oraș, cu destule resurse, alți mari iubitori de teatru care, răspunzând peste timp frumosului gest al lui Gheorghe Pastia, să ajute la restaurarea teatrului municipal și astfel viitorul STEV să beneficieze de cadrul nobil al acestui monument arhitectural. Au consemnat:

Carmen Gavrilă, Mircea Sava și
prof. Daniela Popescu

GARABET IBRĂILEANU

(1871 - 1936)

Vă propunem spre meditație un profil...

Opera:

- "Ani de copilărie și adolescență" (definște "singuraticul", "sensibilul", "îndureratul" G. Ibrăileanu);
- "Note și impresii" (1920);
- "Cultura și literatura" (1921);
- "Scriitori români și străini" (1926);
- "Studii literare" (1930); "Spiritul critic în cultura românească";
- "Privind viața" - maxime, cugetări și aforisme (1930);
- "Adela" (roman autobiografic) (1933);

G. Ibrăileanu - "mentor cultural", "magul ieșean", teoreticianul (idei importante din operă)

- activitatea la "Viața românească" îl definește ca teoretician al poporanismului, stimulând cultura românească, luptând pentru "naționalizarea", "românizarea" literaturii din linia trasată de M. Kogălniceanu;

- "Viața românească", prin G. Ibrăileanu, făcând "un concept (național)... mai moderat și mai realist...., o teorie a specificului național...";

- activitatea criticului cunoaște trei etape:

1) - (1899 - 1905) - de formare și orientare (sub influența lui C.D. Gherea);

2) - (1906 - 1920) - vizibilă influență "gheristă" propriu-zisă: vorbește de realitate socială și reflexele ei sufletești și lupta pentru "naționalizarea", "românizarea" literaturii culte ("Spiritul critic în cultura românească");

3) - (1920 - 1936) - se întâlnesc cele trei componente definitorii pentru G. Ibrăileanu (sociologia, psihologia și estetica) evidențindu-se un anumit comprehensiv, realismul și specificul național, totul sub egida "criticii complete";

- opera este rezultatul "selecției" din realitate și supasă modulul propriu de cunoaștere; scriitorii sînt firile sensibile din popor;

"... literatura este depozitarea sufletului unui popor, oglinda sufletului lui, artiștii sînt reprezentanții prin excelență ai sufletului unui popor, încercarea aceluia suflet, mai mult decît în oricare alți fii ai poporului pentru că în ei mai ales are ecou puternic și credința și lumea din afară..." ("Studii literare", Vol.2, ed. Minerva, pag.221);

- vorbește despre comportamentism și analiză ("Creație și analiză"), creația fiind superioară analizei;

"Arta literară fără analiză poate să existe. Fără creație nu." ("Creație și analiză")

- are darul de a se transpune în sufletul scriitorului (în acele "portrete" literare realizate lui Eminescu, Creangă, Caragiale...), dar și gust fin, variat, ales, cu ruda nota distinctă ("diferențiale specifice") a fiecărui scriitor;

- analizează critica epocii și distinge patru "metode":

1) - critica estetică - ce studiază elementele frumuseții, talentul scriitorului, mijloacele de realizare a frumosului;

2) - critică psihologică - ce analizează sentimentele exprimate de scriitor în opera sa, explicându-le prin studiul vieții sufletești a autorului (prin concepția sa despre viață, lume, societate);

3) - critică științifică - care cercetează cauzele ce au creat opera literară, explicînd însușirile operei studiate de critica estetică și cea psihologică;

4) - critica impresionistă - ce punctează ideile personale ale criticului, idei subiective provocate în contactul cu opera literară.

- a scrie critică literară, înseamnă "a recrea" opere (definiște deosebirea dintre istoria literară și critica literară foarte original, apelînd la comparația celor doi termeni cu "un botanist" - istoricul literar - și "un grădinar" - criticul literar:

"... botanistul are obligația să studieze și să clasifice plantele, grădinarul alege plantele care-i plac și pe care le cultivă în grădina sa".

G.I. posedă puteri "magice" ce le transmițe celor din preajma sa, o adevărată "vraja" (nu întâmplătoare este surs-prunumele de "magul ieșean" și nici pseudonimul Cezar Vraja)!

Prof. Chelaru Silvia

Povestea unei povești

Cred că poveștile reiau permanent mitul etern al Genezei! Povestile-născute din mitul facerii și al veșniciei aventuri umane pe acest Pământ. Poveștile trebuie citite sau ascultate cu "ceoa" hermeneutic (interpretare a sensurilor adânci, ascunse).

Propun o astfel de "lectură" a basmelor Tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte, cel mai frumos și interesant basm românesc, unul dintre miturile fundamentale.

Divinitatea, Dumnezeu, Brahma, Dao, Ființa, etc. nu este ceva din afara noastră. Principiul divin este prezent în noi, în sinele nostru adânc, somnolent aici. Toată povestea nu e decît... un "plonjon în sine"! De fapt, în toate poveștile, acțiunile se petrec în fabulos, într-un câmp de Dincolo "peste nouă mări și nouă țări", "la câmpul lumii", într-o împărăție fără holară (nehotărâtă sau nehotărâtă încă), într-un loc creat primordial unde lucrurile stau să se nască ("Și lumii încearcă în zadar / Din goluri a se naște").

Aici totul este Altfel, în stadiul de Proiecție, de Arhetip, de Ideal. Aici se ajunge după grele și severe inișperi, stăruind pe cei într-aripați, ajunși de forțe supra-normale (supra-reali) înfruntând obstacole extreme de dificultate care modelează, călăiesc, purifică sau ucid. Pe tărâmul celălalt Dincolo, unde te poți coborî ca într-o ființă adâncă, cu Virtutea, totul este miraculos, Altfel decât aici. Pomenim de la premisa că Lumea este concepută pe nivele existențiale integrate, nivelurile ontice, iar ca o forță integrantă este cea spiritală, de "virtute", recunoscută de marii savanți contemporani în teoriile cosmogonice!

Înșuși Luceafărul emporic se poate fi lăsat ca Model de structurare a Lumii pe toate nivelurile ontice aflate într-o simplitate integrantă și spiralată. Ultimul/ceea ce include pe celelalte, e o desfășurare în acestora, este cel mai complex, dar nu perfect, din cauza complexității și interferențelor perturbatoare. De aici pleacă omul înapoi spre origini, spre a-și înțelege destinelul, dar și a consolida poziția prin reabilitarea Spiritului dintru care a pornit spre a-l aduce în acest strai proaspăt, întemeietor. Aceasta e nobila menire a Omului: aducerea aerului tare al spiritului în prezent, reînvierea ființării, legătura directă cu divinitatea, înțelepciunea!

Ce se întâmplă în basmul nostru? Sistemul introdus în atmosfera de fabulos asigurându-ne că stăruim după Geneză ("Că de n-ar fi nu s-ar povesti" - poveste însemnând "po-venea, adică obține ce s-a întimplat, după ce a avut loc desprinderea"), însă într-un timp al minunilor "de cînd făcea ploșporul pere și răchitsa măcșanele", dar și în măraculosul păcii inițiale a împărăției contrariilor, de cînd se lasă de gît lupii cu mieii și se săltau, înfrîndindu-se,

"Mîncinos este cine nu crede" adică nu se integrează acestui timp amistoric, nu are capacitatea acestei recodării la acele timpuri mitice de început de lume. El va

fi incapabil să înțeleagă, să iasă din timpul său, nivelul său ontic, să plonjeze în adîncurile sinelui stratificat și el în niveluri ontice care trebuie consolidate, reactivitate. Doi împărați, tineri și frumoși, ajung într-o criză a creației, a fertilității, apellază la Vrăci și Filosoși (!) "ca să Căute în Stele" și "să le Ghibească dacă or să facă copii, dar în zadar" (zădărnicia existenței la nivelul de suprafață - superficial), zădărnicia nivelului altes de stîrpea umană prin cei doi împărați, un nivel sterp, o cale greșită! Cei doi ies din palatul lor de aur după ce sustinut la uncheșul dibaci să-l cîmbe la palat și care-i refuză categoric (!): "Cine are trebuință, să vie la dînsul". Bănuim că bătrînii (ca și la Blaga, care spunea că "veșnicia s-a născut la noi") se afla în Centru sau foarte aproape de acesta (!), iar împărații și împărăteasa se aflau departe - "s-au dus la uncheșul acela", care-i întreabă: "Ce înbl, împărați, să ații? - Drumul împăraților este un drum al "afării", un drum inițiat de căutarea a vacuumului existent și în care se află!"

Într-o "Dorința ce n-o să-ți aducă întințare". Din marea filozofie se religie știm că totdeauna dorim, dorim înseamnă și ducerea sau căutarea spiritului dintr-o stare înaltă ceea ce aspiră fiindu-uzurată și ceea ce-i obșura eralții în această călăie de imperfecțiunii. Căci ne situăm rasi amali în fața, ca și în discrepanța dintre ceea ce există și ceea ce ne trebuie și fie este mai sofisticat, cu condiții ce-va care întră în această dilemă să fie înalt și superior, ori săvîrșim încredințat că cei doi sint astfel de ființe, dar înocente pe-a mult în realitatea imediată și nu în cea profundă! "Eu nu am venit să se întreb așa, zise împărații". Lăse dai "ce-o leoluri", dar "normal te-ntic/ceolul o al (ce-o) El-o să fie-Fă-Frmos... Și par-e n-o-ai-aveți de el". De ce? Pentru că ve fi un copil aler pe care ce... (și nu-i merita-?)... va fi în Fă-Frmos cu nostalgia marilor călăieri (fundamental), mai mult acute decît la pînă și la Leacurile late din-acestea și modest, altes acestul uncheș frumos (întelpt și vrăci) își fac un efect imediat, toți "s-au vîrșit de această întințare" în flagrantă întințură cu ploșul care "mă-nărate de a veri ceea nașteri" se "puse pe un plîns" (dacă plîngeau la naștere pentru că veneau în "Valea Plîngerii", fapt înfîlșit și în marea filozofie și religie hindușă, printre altele!). Prencul refuză să vie în această Vale a Plîngerii, în fînțarea efemeră, imperfectă, provocatoare de saferință și durere... dar "n-a putut nici un ștreș să-l împace", fiindcă nu va mai găsi acoia Lumă Edenică primordială a păcii cînd "se lasă de gît lupii cu mieii și se săltau, înfrîndindu-se", dimensiunea spirituală a împăraților rezultă din "făgăduințele" ce le face fiului "toate bunurile din lume" (adică averi), "împărăția cutare sau cutare" (adică averi și putere), "Noi nu avem nici timp, nici loc / și nu cunoaștem moarte...". "Ți-ay da pînă în în bucăt' să-i faci împărăție / Îți dau catarg lîngă catarg / Oștiri spre a străbute /

Părinte-n lung și marea-n larg / Dar... "viață fără de moarte nu se poate". Deci poți avea și avere, și putere, dacă ești muzitor, apoi "muri când te naști" iar, muritor devenind, nu mai poți avea ceea ce este cel mai important: Firea, adică trăirea întru Ființă!

Împăratul plutește în vag, nedefinit, atunci când promite "cutare și cutare"... li oferea - și nu oricine poate promite împliniri pe acest pământ, li promite chiar și Erosul și "multe d-talde astea", iar "dacă văzu și văzu că nu tace", că refuza să vină în această lume, împăratul folosește și ultima "carte" secretă, dar în care nu avea mare încredere fiindcă o considera de domeniul imposibilului, al fantasticului (!): "Ți-o da *Tinerete fără de bătrânețe și viață fără de moarte!*" Și acest eozafuz se menține și aici de unde vedem de ce fiul vrea ca tata să fie precis (riguros în precizie), adică tocmai ceea ce lipsind, duce la ruinarea acestei lumi, la eroizarea la care o supun "vin-turile-valurile" vremii. Este de remarcat că totuși împăratul deține acest ultim adevăr în care, din păcate, NU CREDE, spre deosebire de fiul său. Se pare că toarnă nerestricționate acestui "ultim" adevăr și dus la alterarea lumii, instrăinată de principiile ideale. Împăratul era un om doborât între pădănteni, avea în sine "germoneli" care va îngolgi, va înflori și va rodi în fiul său. Fiul apare în această lume numai înarmat cu o promisiune clară care să-l protejeze de eroiziunii entropică la care aceasta este supusă de timp. Din nou, "săptămîna deșteptării în timpine și în surle și în toată această" împărăție se ține veselie mare o săptămîna întreagă [*săptămîna zilei*]. Fiul însă creștea și se făcea mai isteț și mai înțelept, adică acel deziderat al întepăcării eroice!

Copilul este de o preocupare genială, este dat "pe la școli și...filosofi, și toate învățăturile pe care alți copii le învăță într-un an, el le învăță într-o lună!", performanță imposibilă printr-o pămîntenii obișnuită. "Totuși împăratul se făcea că o să aibă un împărat înțelept și propovădit *o Solomon-împărat*". Aceasta era mult mai presus de "slujitorii", "curtenii" împărațului, de oamenii comuni cu care nu avea nici în clin nici în mînecă! În timp ce ceilalți se chesuiau, când copilul împlini 15 ani (7+7+1), copilul "ca tot galeș, trist și dus pe gînduri"! Deci melancolic, nostalgic, trist al...dus pe gînduri!! Unde dus??

În timp ce ceilalți se "respectau" pămînteste, această "distracție" pe cel ales îl intristează! El vede bine că este totuși o zădărnice - vanitas vanitatum et omnia vanitas (deșertăciune, deșertăciunilor lumescii) - căsătorie că "a venit vremea" să i se dea ceea ce i s-a făgăduit la naștere: "Auzind aceasta, împăratul s-a intristat foarte". Observăm că pe fiecare îl intristează *opusul* firi sale! Ceea ce cere fiul este un "lucru nemeisăcut" în această lume alioasă, instrăinată de spiritual divin! "Dacă Ți-am făgăduit *avnele*, a fost numai ca să te înșuc". Împăratul este conștient, prin urmare, că *nici* nu este Pace și presimțe vag că doar "Tinerete fără bătrînețe și viață fără de moarte" ar putea fi remediu, însă un remediu îndepărtat, intangibil de muritorilor de rînd.

Fiul este conștient că "Dacă Țu, tată, nu poți să-mi dai, apoi sînt nevoit să cutier la toată lumea pînă voi găsi făgăduința pentru care m-am născut", cutieratul fiind într-un fel înșirare, o ucenicie, a doua școală care ar completa-o pe cea teoretică! Cutieratul, hoinăreala superioară poate fi una de

contemplație, dar și de căutare a adevărilor ultime. (Cel mai celebru hoinar al nostru a fost - se știe - Eminescu). Făt-Frumos, ca un veritabil "fiu răspitor", va cutiera lumea într-o căutare de sine; el caută de fapt permanența, eternitatea, aboulul ascuns în formula magică *Tinerete fără de bătrînețe și viață fără de moarte!* Caută permanența din sine, lumina sa interioră, spiritual etern; eternitatea din Om! Mai mult, el se simte *menit*, ales, adevărat *Mesia* străbun. Boicrii și împăratul presint în fața cui se află: "deteră în *gonocaciu rugăciunea* să nu pierdăscă împărăția". Însă această împărăție cu un împărat *bătrîn*, deci degenerată, "n-a fost cu puțină să-l întorcă din *hotărîrea sa*" ("hotărîrele", "zarea", orientările sale împine foarte, foarte departe, la *hotărîri cu izbîndă-căldăre* dincolo) "rămînd statornic ca o piatră în vîrtele lui", netrădîndu-și menirea arhetipală, el este în hotărîrele superioare sînt foarte aproape de acestea. În *altă* împărăție, eternă și ideală!

În grajdurile împărăției cu cei mai frumoși armăsari închiși aici (ca în veritabilele grajduri ale lui August I), fiiți Pegași sau nici măcar cu prezența de Pegași (!), ci instrumente de război, de distrugere, acești "zmei", într-o aparență a prosperității lumii, cad la o simplă atingere din partea partătorului spiritual, simbolizînd becăciunea acestei lumi a aparențelor. Și totuși el continuă să caute între aparențe "zîmbind într-un colț un cal răpăciun și slab, dovodindu-se încă o dată că aparențele sînt înșelătoare. Calul se dovedește a fi "măștăru" spunînd lui Făt-Frumos: "Măgulăsc lui Dumnezeu că mi-a ajutat ca să mă pot pune mîna pe mine un voinic", cu alte cuvinte e să salveze și grajdul murdare, de sub răpăciun, bube și anemie (slab) spiritual gata să se zombie aci pe pămînt dacă nu era încă un "voinic", adică un înțelept-eroic ("voinic") care să salveze nu altă călărie ci ceea ce reprezintă acesta! Din nou, feciorul se dovedește a fi un "filosof", un aspirant la "drumul lung, invers, spre *Cerșire*", un drum ce "vise" din spațiu-temporalitate, intrînd într-o altă dimensiune, cea a Spiritului. Deci pe alte niveluri ontice, mai subtile, întemeietore.

Astfel calul "înțepindu-și picioarele, rămînde drept ca *luminara*", *Axis mundi* ce are la celălalt capăt *lumina*, *Ozia*, (*Monas*) ce trece prin inima a tot ce există, inclusiv prin inima noastră! Calul devine așa "săgata" magică care se va înșuc pe traectoria cea bună a lui *Axis Mundi*, acel "loc comun" de la articulația *luminii* ce face posibilă trecerea pe alte niveluri existențiale, alte dimensiuni decît cele cunoscute îndeobște în această.

Derînză feciorului e însuși Dorul, energia umană ce "catapultează" spre alte orizonturi! Calul îi cere armele din tinerete ale tatălui său, adică "paloșii, sulia, arcul, tobla cu săgețe și hainele care le purta el cînd era flăcău", deci moștenirea calităților din tineretea tatălui său, calități nefructificate de acesta, rămase în stare de virtualitate; pe el cere să-l îngrijescă "cu însuși mîna ta *șase săptămîni și orzul să-mi dai fier în *lapte!*"! Deci moștenirea excelențelor tatălui său din tinerete, curățarea, purificarea cu lapte, *materie fină, regeneratoare, cu splendide conotații magice și mitologice!* (*Colea Lactee, Colea Laptelui înstelat, deci de lumină!*). Cele șase săptămîni sînt afectate "curețării armelor și calului". După ce răscoli 3 zile și 3 nopți, găsi în sfîrșit, în fundul unui "Tron vechi" (deci tot ascuns, stănuite, rezervate celor aleși,*

perseverenții) "armele și bainele tătine-său de cînd era flăcău, dar foarte ruginite". Se apucă cu *insuși mîna lui* să le curețe de rugină și după 6 săptămîni în a șaptea urma să plece sau să se odihnească], izbucni a face să luacească armele ca oglinda... devenind deci "arme" ale luminii, *straițe de lumină... strălucitoare!* Abia atunci calul "odată se scutură și el și toate bucele și răciuga căzura de pe dînsul și rămase întocmai cum îl făcuse mîsa, un cal gras, trușez și cu *patru aripi!*".

"A treia zi de dimineață, toată curtea și toată împărăția era plină de jale, (o moarte și o... renaștere spirituală), "Făt-Frumos, îmbrăcat ca un viteaz" (eroismul întepciunii!), "cîlare pe calul ce-și alesese" (simbolizînd sufletul pe care și l-a îngrijit cu mare atenție în vederea unui suflet, al unui *Sora*, căruia i-a fost *menit* și pe care și l-a *asumat*). Ruperea de împărăție se face, ca orice despărțire, cu lacrimi "dar el, dînd pînteni calului, ieși pe poartă ca vîntul", cu un alai aplecabil... îi trimise înapoi; ... apucînd calea spre Răsărit... pînă ce ajunse la o cîmpie întinsă, unde erau o mulțime de case de oameni" (Achezonul ?). În pustie, ca Ioan sau orice sîmbră, el se debarasează de merinde și de suita de oșteni (de *nyere și de putere!*): "Nu cuceresti omul bînd cîmpii spațiului"! Prin urmare nu trebuie să ne iluzionăm că Făt-Frumos face o călătorie obișnuită în spațiu, am fi naivi, mai ales după acel adevărat ritual de pregătire a călătoriei. Astfel el trebuie să treacă mai multe "sămî", înainte de care se odihnește, ca în cazul primului obstacol, moșia Gheonoaiei! E primul pas în regresivitatea în timp: omul - pasare, un monstru al încălțărilor de lege, prin rătăcire, neleguire.

Nerespectarea Legii Străbună duce la monstruos, este rezultatul blestemului părinților că n-a respectat tradiția. Ipocondrie într-o pădure, "grozavă de mare", iar calul îl sfătuește să nu se sperie, să fie "gata cu arcul ca să o săgetezi", a-i găsi înscierura, punctul slab, fisura de "trece". Îndepărat de centrul său original, Făt-Frumos oscilă de-a lungul celei cîteva esențe ale Cîntecului esențiale în care omul se simte prizonier, căușînd în floarea zid articulația vulnerabilă de *Trecere Dincolo*, așînd tot timpul în centrul atenției *Punctul-Focar*, *Măscul*, *Nodul*, de unde Lumea se poate privi "sub specia acotăcută". Înainte de prima confruntare (incercare) "se deteșă spre odihnă, dar *Pîn-dea* (vigilență!) cînd unul, cînd altul".

Odihna mai presupune, pe lângă veghe, și meditație! "Cînd se revîrșă zorile ei se pregătise să treacă pădurea" (pădurea, cu întreaga sa sferă de simboluri!). Făt-Frumos în "înfrîncează și înșeuă calul, îl încheagă, avînd de-a face cu o adevărată stihie a naturii" și cînd venea ea, none; doboră copacii". Calul se suia ca vîntul pînă cam deasupra ei și Făt-Frumos îi luă un picior cu săgeata "curios, el nu o ucide, și doar își taie culoar favorabil, cîștigînd de partea lui nivelul cucerii: ei se împacă!).

Gheonoasia îi laudă... calul înaripat și înțelept (sufletul!), năzdrăvan. Cu ajutorul lui, el a trecut Vama aceasta [peste care "o"] pînă aici nici un muritor n-a cetezat să-i calce *Hotarele*... pînă aici cîțiva nebuni care s-au încumetat " (frumozii nebuni ai marilor idei!) " a o face de abia an ajuns pînă în cîmpia unde ai văzut oasele cele multe " (jertfele, sacrifi-

ciul în numele marilor idei, în - pentru cei mai mulți - ... Pustie). Gheonoasia îl "ospătă și îl omeni" ca pe un călător, iar el îi "puse piciorul la loc" (ia o "cărîmădă" de la centura noului nivel cucerit, trece prin deschiderea închisorii, apoi o pune la loc). El nu tulbură ordinea firească instituită prin legea divină. Gheonoasia, de bucurie... rugă pe Făt-Frumos să-și alegă de soție pe una din cele trei fete ce avea, frumose ca niște zîne (cu și nu niște *x l n e*, veritabile!); aceasta este ispita de a se opri aici, "logodna" cu acest nivel.

Gheonoasia este încredințată că "cu calul (sufletul spiritual) care îl ai și cu vitejia ta (eroismul spiritualu), crez că ai să izbutești". După o călătorie extrem de lungă, "dete de o cîmpie frumoasă, pe de o parte cu iară înflorită, iară pe de altă parte pîrîită" (contiene Yin și Yang!). Se aflau pe cîmpia Scorpiei, *sora* Gheonoaiei, ajunsă și ea de blestemul părinților "de rele ce sunt, nu pot să trăiască în un loc", s-au făcut "lighioi", "înțeleauz Legii transmise din străbuni le transformă în monstri"! "Vrăjmasia lor, groznică, *nevoie de cap*, vor să-și răpească una de la alta pîmînt" [tot la nivel de avere (materie)!] "vîndu s-o gonască de pe *Tărîmul ei*" și este mai rea decît sora ei. Acestea le află tot de la cal. Scorpiea vine cu o "faleză în cer și cu alta în pămînt" (iarăși contrarietăți), vîrsînd flăcări. Calul săgeată apere împede din expresia: "calul se urcă repede cu săgeata pînă cam deasupra". Surpînse, Scorpiea se comportă asemănător, Făt-Frumos își consolidează înțeleptele prin *ințelept* (culorul) deschiș, trecînd și peste *Hotarele* Scorpiei, nefînd ispăit moșia. Ajung "la un cîmp numit de flori și unde era *monștrii primavara*, deci din ce în ce mai greu de trecut, obstacolele sînt tot mai mari, dar este din ce în ce mai frumos, mai pur, mai... Edenic!", cu un miros dulce, de te îmbăta "îmbăsa, această îmbătare avînd multe semnificații, amut că ei se aflau pe calea cea bună spre germene, axa esențelor, spre Eden.

Mai aveau "un hop": palatul unde locuiau "Tinerețe... ", "încingurată cu o pădure deasă și înaltă", "unde stau toate fiarele cele mai sălbăuice din lume", deci încă două niveluri: cel animalic, cel vegetal. Fiarele "ziu și cușpetea păzire cu *neadormire* și sînt multe foarte"; "cu dinșele nu e chip de a te bate; și ca să trecem prin pădure e *peste poate!* Deci "această cast este încingurată" cu centrul dublu, de altfel.

Această centură dublă protejează palatul din aur (mînerul nobil), este palseul edenic ce protejează, la rîndu-i, *Tinerețe*! Calul învîd stăpînit la o maximă încordare a atenției, concentrare, neutru o vamă extrem de îngustă (Triplă de fapt), de severă! Observăm că drumul lui Făt-Frumos este pe cîmbruri (cercuri) concentrice spre un Punct Central, celebra mandalā hindusă! Mai observăm că aceasta vine dinspre un cerc exterior (cel mai alterat), dar și cel ce deține "scoarța cerebrală" capabilă să realizeze "drumul invers" spre origini! Să refacă epopeea materiei și în același timp, prin joncțiune cu spiritual, s-o consolideze în temeiurile ei primordiale!

Calul, reținîndu-și răsufierea (pranayama!), dă ultimele sfaturi înainte de această încercare; cum nu-i posibil să își fie răsufierea și să și vorbești, ne imaginăm o comunicare telepatică subtilă între cal și stăpînul său, deci statutul de *Suflet* al calului este din ce în ce mai evident! Acum se caută momentul favorabil al trecerii întru *Punct* prin articulația dintre mai

multe straberi. "Acum e timpul când se dă de mâncare fiarelor pădurei și sînt adunate toate în curte" (îdeea de mandală este tot mai evidentă și ea!). Împrejmuirea-ocol ne dă încredințarea că modelul imaginat se justifică adînc în bastionul nostru! Trecerea, transcederea peste trei niveluri simultane cere maxima încordare a ființei umane, este analogică oricărei cuocerii, presupunînd deci eroism și sacrificiu! Angajarea întregii ființe umane! Făt-Frumos se pune în acest moment, mai mult decît în celelalte încercări, sub protecția divină spre care răsare: "Să trecem și... Dumnezee să se îndure de noi". Se urcă în sus și vîntul palatului strălucind astfel, de la soare te puteai uita, dar la dînsul, ba" - un adevărat palat ce pare doar a fi din măcrușul nobil, surul, în fapt al este un palat-lumină! Ce poate fi superior strălucirii lumii soarelui?

Întrebase retorică la care răspund mai toate religiile din lume: "Tocmai cînd erou să se lase în jos la scara palatului [ultima etapă!], "d-abia, d-abia atînce pe pașiorii, virfal unui copac (deci o pădure... sonoră, o fină cutie de rezonanță, armonică! Spectrul luminos și cel sonor sînt în preajma panchalui ontogur, coexistență!)" și doborât toată pădurea se puse în mișcare" (fantasmă-spectrele se pun în mișcare restructuringă lumea!). Zina erou li salvează este foarte asemănătoare lui "marea cui agit moloz", lui Harap Alb, care reușește să dirijeze acei tînci-moșniți, și-l armonizeze, în ciuda, dezecăhăitului lor datorită unei malformații a unei... calități... Doamna palatului "dă de mîncare lighioancor din pădure, pîșior, etc.", deci ea nutrește structurile, nivelurile inferioare! Ea apare ca o "mater mundi", generatoare de tinerețe fără de bătrînețe! Ea nu mai vîzuse "suflet de oia pe la dînsa", ceea ce înseamnă că Făt-Frumos ar fi primul mîntor care a reușit harpinguța cu Divină (corespondență Sf. Dominic din Harap Alb!), în fața orăzui Făt-Frumos rămase încremenit; zina era chiar ceea ce ținea Făt-Frumos: Tinerețe fără de bătrînețe și viață fără de moarte; intră în palat, unde "găsi încă două femei: Treina, trinitatea, toate purori".

Cina are loc în acele vase din aur-lumină, iar culul fu lăsat să posed *aiici Liber!* ("pe unde va voi dînsul"), pe urmă îi făcură cunoscută tătore lighioancor, de puteau umbra în tină prin pădure". Este răgă "d" locușii de aci înainte cu dînsule" (ei se identifică, se contopesc, cu ceea ce căuta!); aici este monoton "li se urise pe urmă tot în gurile" (plictisul din Ras?), el "peimi cu toată călugăria ca unul ce acce și cașat", "se deprimaser unui cu alții, și apese Istoriei (el are o Istorie, în lumea materială există *Logos*, succesiune de evenimente, fapte (epical), toți acești timpai fiind alinși pe eternitatea duratei infinite. Făt-Frumos mai are încă deindeci de pe celălalt tarlîn, din AICI și ACUM") nu după multă vreme (!) se și însoți cu fița cea mai mică" (risicantă această ierarhie temporală acolo unde timpul nu curge este durată!). Acum are loc logodna cu această nouă situație ontică chiar cu germelele generator de lumă.

Prisește înghinșia de a merge pe unde va voi prin toate topozurile! "de prinprejur", deci prin toate spațiile și timpurile, lucru posibil din acest nucleu, articulație a lumilor, li riturce de Diferențiale Devine de unde e posibilă călătoria în orice direcție! Aici este originea *Sensurilor*? Numai pe o vale, pe care i-o arătau, îi ziseră să nu meargă olci nu va fi

bine de el, și-i și spuseră că acea vale se numea Valea Pîngerii". Este axul vîrtejului, legătura orbicilală cu celelalte niveluri inferioare (inferm). "Petrecu acolo vreme uitată, fără a prinde de veste", vestea unei întâmplări cînd timpii se petrec, întreșes se succed și trec în "poi-vestiri!) pe ce culoar te ridică, te înalță pe același potj cădea la... vale. Dintre cele trei zine, zine, se călătoru cu cea mai apropiată de Uau, toate trei se confundă, se contopesc în Uau. Trăiește cu în Eden, "ca un foricil", "ceșea adesea la vîntoșea (singura sa distrager-distracție de lîncolo, reminiscența vîntoșesă ce se identifică și ca un demers inițiativ, cognitiv, cu și călătoria- cutreier).

Cu o a treia (!) săgeată lovi acel iepure șchiop (Insemnar), spîșii, draconică ce-l atrage viclean, "în învălăz, călăță!) în Valea Pîngerii. Nebăgarea de seamă, ca și vîntoșea, sîch unele reminiscențe din memoria din lumea noastră, Valea Pîngerii se identifică cu vîrtejurile ce priau Spiritul de atei, și-l protejează alterîndu-L în moara timpului, corepondențele lor fiind celebrice: Black holes sau white-holes! E acel Tunel al Timpului ce stratifică și integrează lumea ontic. "Dădută îl apucă în doi de tătă-su și de mîmă-să (memoria genetică, cea mai îndăscătoată în noi!), acum îl pîșiasă și curajul, îl surprîndea (!) "na cutrează să spuie formidole mîestre", dar ele îl cășăceară după intristarea și neodihnea de valea bîrșăsi! "In Sinele lui aiciei! (Vestea este imprimarea unei petoceri de eveniment pe un "disc" ontic din care vine apoi spre noi "poi-vestea"). Ai trecut, nefericimile, în Valea Pîngerii! și zina de cu totul speriate". Aicișea este judecăt ca o grayă tipică de cugetare, improprie de înțelț, înălțare și lipsi care se cășăceară o deghiobie, iar "acum mă topesc d-a-n-picioarele de dorul pîrîșilor mei, înă și de voi nu mă îndur, ca și va pîrșăce".

Această situație provine din deobășarea celor două lumi necorelabilă (este ea dublă). Făt-Frumos spune că n-am să mă pîng de aici o mînture" în acei vîrtej de via aici înă... "Ină și de voi nu mă îndur (și înă - ca dor, do-vere, dor-ină). Mă voi duce dar să-mi mai vîr odară pîrșii și apoi m-ți întorc, eu și tu mă dai mac nicodăni" (realizarea feedback-ului cu nivelul dintra care a plecat și pentru care a plecat, cu scopul realizării legăturii directe dintre Divin și lumea noastră. Reflexarea "dînsului invers" prin corari nu se justifică doar prin dorul coacer, lîmă, de pîrșii "care nu mai trăiește de sute de ani" și de responsabilitatea ce-o resimte față de oamenii pe care i-a pîșit și i-a uitat. "Dăduda-te, ne ținem că nu le vei mai întorcare, rîmă cu noi zăci te zice gîndul că vei puri gîci-știa Destina! dar îl lasă pe el să decidă opțiunea Liberului nostru Arbitru!". Toate rugăciunile (tîrși) rugăciuni, dar de data asta ca să decidă răzînterea în celălalt Tărîm!) celor trei femei gîrcul și ale calabă (!) n-au fost în stare să-i potolească dorul pîrșilor, în fapt, "chemarea străbunilor", datorită fapt de acceșă, "caro-l usca pe do-a-ntregul. Calul îl avertiză că dacă nu vrea să-l asculte, numai el este de vînt, indiferent ce i se va întîmpla, avînd deci aceeași libertate de opțiune, specifică Omului.

Calul face o "mărcă" cu stăpînul, o înțelegere sau un pact al Enlui cu Sinele. "Cum vom ajunge la palatul tălăi tău, să te las jos și cu să mă întorc, de vei voi să-mi rămă mcar un ceas", fapt acceptat de Făt-Frumos. Iși lui zina bună, iar Valea Pîngerii le molipsi chiar și pe ele (!), înălțându-le suspinul și cu lacrimile în ochi. Ei refac acel drum pe care veniseră, dar

pe care Timpul își presărase pulberile clipelor-spori din cordărie permanente. Materia este invadată, sufocată, de civilizația orașelor, cea care asigură confortul trupului și mai puțin sau deloc pe cel al Spiritului, "pădurile se schimbaseră în câmpii (defrișările au dus la "luminările" civilizației, dar și la o anume "pustiire", "sărăcire", cum erau cîmpiile Gheonoaici și ale Scorpiiei. Putem spune că pe oameni i-a copleșit civilizația Gheonoaici și, mai ales, a Scorpiiei. Cîmpiele celor două surori se extind pe ele apărînd civilizația, în detrimentul pădurilor (mai apropiate de Centru, de Lumină (cloro-fila)).

Oamenii au ajuns pe moșile (cîmpurile!) celor doi monștri feminini, ei sînt urmașii lor, travestii doar în oarșeni. Așa sînt "și unii și alții", întrebă și pe unii și pe alții dar nu aude decît ecouri ale unor povești (mituri) străvechi, "asemenea fiacărui"! Cele două monstruoase creaturi au dispărut, dar nu au murit în spiritul lor, alina timp este nime! Alți în primul rând El) nu s-a gîndit să aducă facta Spiritului autentic de Dincolo! Cele două surori apar ca opusul zînelor: zînoile lor fiind corespondențial "toposurilor" de Dincolo). Locuitorii rîbea de dinșul (înțeleptul între nebunii!) ca de unii ce auzescă sau visează desepși, în el), supărat, plecă înainte, fără a băga de seamă că barba și părul îi albise! Alții oameni, alte orape... Aței totuși, deși aparent prosper, este în fapt alterat, înstrăinat de Spiritul nu mai recunoaște, nu e recunoscut decît vag din mituri sau povești, o memorie procară îngreunată de materia inertă ("praf și pulbere")! El revine, calcă pe aparent aceleași urme, în fapt Călea este și mai "colbită", pulberea timpurilor s-a depus în alte straturi din ce în ce mai alterate, mai degenerare. Deși pe aceleași "toposuri", în fapt, e altul în alte straturi! El însăși este copleșit de aceste straturi-aluviuni ce-l sufocă apărînd ca un "gol" ce le absoarbe întru împlinire, însă, asimilate nefecese, ele devin balastul bătrîneții).

Ele sînt straturile înesă ale memoriei noastre începutele dintre care izvoade și lamile, dar și poi-veștele (miturile). Si ele sînt turburate, izvoabate, "afanate" de negrul de fum (informație ce ascunde urmele înțelesului). Timpul crește în urma mea, mă etunoce! Revenind, se înfășoară în straturi aluzionare, în "foi" de timp, ca într-un adevărat "Val al Măiei", și, supărat, plecă înainte, fără a băga de seamă că barba și părul îi albise (!). El reface drumul despre prezentul emenit înspre ultimul strat, al oamenilor, periferic, degenerat, aflat pe scoarța Arborelui Vietii și îndărătnește cu orice strat nou trecut (cum reușea atîtădată să învețe într-o lună cît alții într-un an, să devină eișii). El revine starea de bîmbăceală, dorul din Valea Pilgerii i-a turburat. În Valea Pilgerii se află punctul de sprijin al Lumii de Aici, Dincolo, al axișii Monos al vârtejurii. Acesta îi aspiră ca un sorb și îl turbură. Nu se putea "dormi" cum de în câteva zile s-au schimbat astfel locurile, necelzînd că "mai de ani au trecut în tot atîtea clipe"! Treclad prin cîmpurile ontice ale celor două surori și supărarea îi crește progresiv odată cu bainele grele ale bătrîneții; este astfel sugerată drama omului copleșit de eroziunea Timpului, efemeritatea celor pămîntușe.

Calul își ia întă rîmas bun... sîrătîndu-i mîna! Sîrătînd mîinii de către cal are conotații multiple, uluitoare! Rîmas bun, dar și Marea Despărțire a trupului de suflet, (tema universală înfîlțită încă la un D. Cantemir-"Gileasa înțeleptului eu lumea"). Calul este cel puțin ironic cînd îi spune: "Rîmîni

sîntos!". Sîntos ca... CE! Căci deja era copleșit de bătrîneți. "Eu mă întorc de unde am plecat" spune cel ce l-a înobilat pe cel ales, cel ce l-a purtat pe cele patru aripi dîndu-i cele mai înțelepte sfaturi în Marea Drum (care se străbate cu mari sacrificii, presupunînd multă înțelepciune). Făt-Frumos pierde Eul spiritual al eternității tinereții fără de bătrînețe... adică straturile superioare! El revine un om comun, un muritor! Sinele spiritual a înobilat celelalte straturi făcîndu-l pe eroul nostru Unic între semenii! Calul se întoarce la origine: "dacă dorești să mergi și d-ta încoace îndată și aidem!" "Du-te sîntos, că și eu nădăjduiesc să mă întorc peste curînd. Calul în "ceva" din Făt-Frumos dincolo, iar lui îi rămîne "ceva" din superioritatea lumii de dincolo, aici. Se crează astfel o punte între cele două lumi, un schimb. Se creează "puțin de va rasi și avînd", adică dacă resursele spirituale vor fi destul de mari să-l salveze din această lume, fapt ce nu se va împlini, fiindcă el însuși a intrizat lîsînd această lume în paragina entropiei, uitînd de ea. Să mă întorc "peste Curînd" adică făcînd abstracție de timpul care ucide.

Ceva din sinele său tot va fi salvat prin cal, restul nu se va mai putea salva. "Calul pleacă să săgăta de iute", adică prețuindu-și mîntuie, în comentariul Acaev's, plecare seamănă izbitor cu a luicastrului însepo-aconești originea Universului. Timpul aduce entropia, haos, paragină, erodează totul, chiar și piatra; totul este ros de timp, "pălăturile" dărătate, buruieni crescute pe dinșele. Eoană toșă și, cu lacrimi în ochi, căta să-și aducă aminte cît era odată de luminat aceste palștiri și cum și-a pierdut el cogitarea în eletoană de vreo două-trei ori, corectînd fiecare cămară; fiecare copleșit ce-i aducea aminte cîtă trecuse, deci căta să refacă legitimitate cu acea mîncă (sîminte) de alunecare străbate cu greu prin "pisla" de lega-cămpiei întregite. Este impresiunea de prajid în care găsișe calul înstrăvîn, "se pogorîtoap în pînă, giricînt [de în "pînă", sinonim cu "vale"]!-efreia se astupase de dărătaturile căzute! Exceptional această efortare în straturile arheologice ale sufletului! El scoțosește, scormone în propriul său suflet prin Colțuri, coboară în pînă, în propria memorie în care s-a cantonat, căuînd aceoși candoare, energie, care l-au propulșat atunci înspre Tinerețe fără de bătrînețe și viașă fără de moarte, pe care a...ratat-o! Este o ștergere a urmelor, a memoriei așoane sub coibul, pulberile de clipe ale Timpului!

Nu putem întra în Divin fără controlul perfect al simțurilor și al mîinii, iar Făt-Frumos dovedește o alibietunoșă reminiscență de memorie inferioară (dorul de părinți și vinătoare inițială ce l-au dus în acea cutrecare). Urma memoriei noastre ce este "ciugulită" de "paserile-clipe" și nu mai regăsim decît foarte vag și disocituous, drumul nostru spre Centru! Sîntem cei cu memorie "furată", pierdută din cauza aluviunilor ce ne copleșesc, uitînd drumul spre Divin, sîntem sufocați de "dărătaturile căzute". Căuînd și uitînd ce cauă, îmbrătînd subit, "nu găsi decît un tron odozogit, îl deschise, dar în el nîmîc nu găsi. Ce căta oare?! Nu candoarea pierdută ce l-a dus Dincolo? A găsit și o... căhășă (mod!) care este un "topos", un loc anume (de unde de fapt pleacă), pe care nu l-ar mai fi regăsit dacă pierdea orice dor, dorinșă, memorie, dacă n-ar fi avut de ce să-l "lege" acel "tepușe șchiop": dorinșă de vinătoare, o... distracție umană, deci pămînteană! "Un singur dor" din această lume îl mai săpînea:

vinătoarea inițiativă, cunoașterea, ce-l lega încă de acest tărâm. Acesta îi va fi fatal, fiind atras în Valea Pfingerei.

Dar și drumul invers, defrișat anterior, este șters de vreme, "mâjnit" de pulbera de clipe. Minteia i-a relevat o cărânie, acolo unde era numai junglă, defrișând o *Cale*, împiedicând urma să se mistuie și, odată cu ea, chiar orice speranță de legătură între cele două tărâmuri. Nostalgia obșrișilor l-a făcut să oscileze între cei doi poli, cele două obșrișii: divină și terestră. În chichiță găsi însăși moartea: "de mai întârziat, și eu mă

prăpădăcam" adică îi... *murea însăși moartea(!)*, devenea el însuși nemuritor! Și nu mai avea decât foarte puțin! "O palmă îi trase Moartea lui... și căzu mort și îndată se și făcu țărână". Astfel, pe o *ȘA*, s-a spus povestea unei povești *deschise*, o poveste de *aici* despre una de *dincolo* . Și nu s-a spus decât foarte puțin căci cuvântul din *această* poveste înainte mult mai este...

T. Aioanei

DINTRE SUTE DE CATARGE ...

Incursiune în pretutindeni

Motto: " De ce nu m-ai făcut Doamne, un prost etern sub bolțile tale năvingi?"
(Cioran - Amurgul gândurilor)

Pretutindeni e Aici, Acolo, Dincolo. E Dumnezeu, e luciditate, e spirit, e toamnă, e cunoaștere, e lumină... Falsă lumină.

Pretutindeni s-a născut întâi din estetic; Pretutindeni înseamnă tot ceea ce este frumos - pancalismul. Baldwin dorea "total pentru frumos, totul prin frumos, totul în frumusețe". Ori Hugo zădărea această dorință spunând că noi oamenii, "am căutat atât frumosul, încât am dat de urt".

Astfel frumosul a devenit astăzi utopie, fals. Gândirea s-a refugiat atunci în divin (devenind meditație și elogiu suprem), panesteticul lui Krause aducând conceptul "total este în Dumnezeu". Pretutindeni înseamnă Dumnezeu... Ori păcatele noastre destramă totul, căci fiecare ne rugăm pentru sine și ne iertăm între noi.

Pansofia aducea apoi un Pretutindeni dizolvat în cunoaștere. Cunoașterea apriorică kantiană, după ce Leibniz concentra acest concept filozofic în doctrina "științei universale", a fost decalată tot de gândirea oasmeilor, drogați, somnambuli în propria lor cunoaștere. Ori atunci a intervenit "Începerea Înțelegerii" a citorva lucruri din ceea ce se știa" (după Nichita Stănescu) și omul a fost speriat de propriul lui suflet, de vacuumul din sine (pansihism). Ori sufletul universal se retrăgea iar în doctrina biblică, religioasă. Hegel și Kant au încercat să convingă omul derutat de ideile prin panlogism, concepție filozofică ce delimita Pretutindeni prin rațiune. Dar omul obosise să gândească. Numai ideea rațiunii îl făcea să se retragă din fața existenței. Omul renunțase deja la divin, la cunoaștere, la frumos, la spirit, la rațiune.

Omul știe doar că Pretutindeni e moarte. Și atunci ignoră, se autosuprimă prin uitare.

Sfaturi

- am constatat că le-aș putea da
Copile, cumpără-ți loc de veci
Și stai și păzește-l!
Dacă ajungi la amintire
Aprinde-ți o luminare să nu fii singur.
Campără-ți două flori și tămâie
Și ține-le strins în mână...
Iar dacă adormi, fereste-te
De hoții de cimitire!
Copile drag, cerșește apoi o regăsire
Poate că te vei reîntâlni cu prima iubită;
Nu uita să o întrebi de ce a murit.

Îngroapă-te de viu, scoate-ți ochii
Și lasă-i să privească înainte, copile,
Legile lumii "cea fără de legi".

Răstignire

- constatare -
Pling în fața crucii
Pe care sufletul meu a fost răstignit.
Nu pot face nimic
Nu există loc în mine
pentru durere, ci numai pentru alb.
Sufletul meu ataraxic fuge
Și eu rămân pe pământ
Într-o continuă dezintegrare

Lykantropie

- constatare -

Ornul visează lupi
Haite litregi se zbat
murdare de glod
În mintea și mai murdară.
Se adună acolo
Tot malignul uman
Și se rupe
Ca să se împartă
Fiecărui egal.
Cine ia cel mai mult
Continuă să alege mai departe
Ca-ntr-un vis răsucit hibernal
În care lupi obosiți
Se sperie de oameni.

Grupaj de ANCA STOICA

Memento mori

- constatare -

Norii au contur de cavouri;
Soarele pare cruce de ipsos
Atârnată de un bulgar de pământ.
Restul e cer galben
Și miroase-a tămâie.
Îți cobori crucea
Și aștepti ca alta
Să-i ia locul...
Apoi ți-o înfigi în piept;
Te așezi pe pământ
Și aștepti ca ea să te-ngroape.
Țintăie aici încerci să-ți
Amintești despre o moarte
Lipită de tine.

MULTE FLORI SÎNT... (POESIS)

Balada bradului ce-ar fi putut muri

Cînd voi simți în palme
Și-n sînge
Ecouri vegetale
Te voi alege dintre brazii
Răstigniți pe stîncă

Îmi voi lipi trupul pe coaja ta
Și, dintr-o singură mișcare,
Ne vom reteza pe amîndoi.
Apoi trunchiul meu despărțit de corp
Va străluci într-un hobot de sînge
Trunchiul tău căzut.

Atunci vom fi un cîntăur

Îți vei lăsa rădăcinile pămîntului
Și-ți vei trimite altele să soarbă
Din fîntînile trupului meu, venele,
Iar rășina ta incendia-va trupul meu

Găcind în aer urlete
De arbori retezați,
Adu-măcînd miros de moarte
Cîntăurul va fugi prin păduri, flacăra,
La înfîniea cu sufletele brazilor
Uciși
De Crăciun

Al șaselea simț

Pe trup mi se deschid
Ochi fără gene
Zeci, sute, mii.
Ca după o ploaie de sunete.
Îmi răsar în virfurile degetelor
Țîmpașe
Ca să te aud
De cinci, de zece ori.
În porți pielii se-adîncesc oțet
Să te respir cînd te apropii.
M'am redus toată
La simțuri.
Ca un animal
Mirosind a genază.
Dar am un al șaselea simț

Care mă face mai om
Decît aș putea fi.

Efemeritate

Închiși într-o clepsidră
ca un vuiet de noapte.
În jumătățile noastre sticlos rotunjite
Bătăile inimilor cioplesc grîntele de
nisip
Periculos de nebune,
Lăsfîndu-le apoi să cadă
Molipsitor.
Printre noi.
Vino în jumătatea mea de miez de
noapte
Ca împreună, beat
Să cîntăm și să urlăm despletit

Ca într-un joc frenetic și riscant
Cu dragoste.
O mișcare greșită
Și cu-n țipăt în cioburi
Clepsidra noastră încearcă zadarnic
Să-și adune
Oasele.

CARMEN GAVRILA

Iscusință

Soeb putere din
fructul frînt al
pămîntului.
Contarez încet forma
fragedă a fericirii,
și-mi lipesc trupul
de cel al timpului
de bronz ce
a izbit lumea
secundeii celei dintîi.
Inspir fumul
frunzelor pe care
le-am ars și fug,
copil desculț,
de descîntec,
cerînd îndurare.
Fantasmagoric,
dăveri mute
mă se lipesc de picioarele
goale și calde,
calc pe frunze și pe
boabe coapte de strugure.
Admir ninsori de
mîltase cu umed parfum
de pe buza ta joasă.
Glorie celtui nenăscut,
neștiut și pierdut.
Vara se-nnoarce cu gînd
ce se sparge tăcut.
Să fim nebuni în cîmp
de maci.
Să fim nebuni cu

stele-n clipiri.
O ispișire surdă și lungă.
Să fim nebuni,
și în văzduh, oboșiți
să cerem steaua polară.

Alb

Lumea e polen,
rouă,
Timpla e durere
aripa ei, chin.
Calul alb stînd în
ninsoare
sfișie un tăcut infinit.
Parfum barbar
e capătul lumii
alb și amar.
Pustial vaporos e
plantat cu îngerii
și frunze de aloes.
Voi veni, cu ierburii
în păr, cu pulberi
de floare în palme
cu pete de cer pe
umeri.
Voi veri,
pasăre ce-și trage
deasupra aripii dunga
uoci morți de visare.
Voi veri,
bîtrînd monede din
otîdece albe.
Voi veri, albă ispiță de
flutari cuminți.
Voi veți și voi ninge.
Da, voi ninge...
Voi veni și voi ninge cu
moarte de toamnă,
cu meduze, cu inserări
imperiale de alb.

Mă impresur cu flori, și
total e alb.

ANDREEA PETRESCU

Definire

Trăiește pe un fir de ață gubred
și-mi cos buzele să nu mai
rostească fericire.

Ramuri îmi cresc din unghii
și cu ele scot ochii pămîntului
invin.

Astap vraja vegetală a
culturilor vieții cu tălpile
mele fierbinți
alergînd nebune pe un
țîra străpuns.

Curcubeul îmi sfințește
suffarea și cuvîntul
ce evit să-l rostesc.

Atîm ploaia în cuiul
durerii bătut de om în
picioarul meu drept.
Eu sînt rana lumii și
rugă suspendată între
două furtuni.

Tandrețe otrăvită de
rele nimacuri sînt,
și mai sînt un spin de
senin.

Anonimă sau regină,
mă dedic vîntului și
răchitei albastre.

Lîngă mine sînt eu,
mă salut, mă ridic și
mă pierd în bazarul
aglomerat de la capăt de
lumec.0

Viața oarbă

Întream într-un ospicio
cu groază și durere
câci oameni palizi
priveau de după gratii
ca niște fiare la circ,
ce își așteaptă dresorul.
Oameni cu halate uzate
Albe, cîndva, acrom, pline
de mizeria spiritelor
treceau printre trupuri
rătăcite de sufletele lor.
O lume de cadavre vii.
În întunec
de umede celule moșcogîte
zadarnic se zbat
să-și alunge din minte
o idee fixă
adusă de frigurile
noptilor de iarnă
Pastre ce rămîine aici
să-nuotoe umbree deja rătăcite.

Rugină

În noaptea iubirii auzeam
din cînd în cînd, strigîte alarmante
Undeva, departe, un tren
pomea cu vechiul lui oftat
În ochii nopții mi se cufundau privirile
Pe buzele ei simțisem dulceața florilor
iar în suflet găsisem rugină
Iubirii de mult apuse

Rugina frunzelor ce tremurau
în noapte o simțeam cînd călcam
ca pe un morman de cadavre
rece și grele, apăsător de grele...

În Case, în Inimi, pe Străzi
Mereu această Rugină
parfumată cu crispările morții
și rece ca un suflet pastit...

CAMELIA BĂLAN

Alunecare

Sub potopul
vulcanului
cu glas de sibîli
se ascunde
marmura,
Un crepuscul
fermecător
se ivește dincolo de
fruntea lumii;
apa alunecă spre etern,
pămîntul se duce spre haos;
curînd - imensitatea calmă
a morții.

Marea

Sînt o jilavă respirație,
o lumină de seră
cu multe violete
și inserare în vitalii largi;
Sînt un fior catifelat
și o pădure de adîncuri;
Văd o frunză de apă,
într-un nișor de spumă;
Sînt oftatul aburit al imensității
calme
sub o albastră dispariție
a uscatului;
Văd în depărtare un pastel
al golului și al vagului;
sînt lenea moale
a reliefului valurilor
și știu că este țara pescărușilor,
știu că-aici trăiesc meduze și delfini
știu că-i marea nesfîrșită,
știu că-i marea...

CLAUDIA GRIGORE

Despre egocentrismul ființei umane

Jean Jacques Rousseau spunea că oamenii sînt buni, frumoși și mai ales egali de la natură, iar răul a pornit de la primul om care a îngărdit o bucată de pîrlănt și a spus: "aceasta este al meu". Deci răul a izvorât din prima manifestare mai vădită a celui.

Și totași egocentrismul își are rădăcinile mult mai adînci în istoria omenirii. Poate doar primul om, Adam, cel plămădit din țărîna, nevînd semenii în Paradis, nu a știut ce înseamnă prețuirea de sine. Dar unde s-a pierdut suflarea divină cu care Dumnezeu l-a însoțit pe Adam? Poate că Adam a uitat-o în Paradis de vreme ce Adam cel modern, pîmînteanul, a rămas doar țărîna, sclav al propriului egoism.

Care este etapa în care omul uită de sine și jertfește propriu-zis tot ce are mai bun?

Totdeauna propriul eu îl însoțește pe om poruncitor: în copilărie prețuirea de sine se manifestă mai vizibil, nu pentru că ar fi mai accentuată acum, ci pentru că aceasta este vîrsta sincerității absolute; definiția este pentru copil imperativul "vreau!". Totdeauna copilul va dori ceva pentru sine și o va exprima deschis; crescînd însă, va învăța să ascundă glasul celui născocind cuvinte utopice: jertfa, dăruire, sacrificiu...

Copilăriei îi urmează adolescența cu marile iubiri postulate; dar sînt ele manifestări ale altruismului? Marile iubiri nu înseamnă oare găsirea jumătății, prin urmare sînt sentimentale întregiri, al regăsirii de sine? Așadar nu este aceasta tot o formă de iubire a celui, dar a unui eu împlinit? Omul se iubește pe sine în celălalt; dacă e vorba de atracția contrariilor atunci sentimentele sînt pentru jumătatea complementară în măsura în care aceasta ajută la împlinirea proprie; iar dacă atracția se produce între caractere și temperamente similare atunci e vorba de o formă de iubire mai simplă, un gen de narcisism: adorea propria prin oglindirea în celălalt.

La vîrsta maturității, iubirea pîrintească și cea maternă în special ar putea fi tot o formă de manifestare a egocentrismului înscris în specie: mama își iubește copilul pentru că este al ei, pentru că, deși copilul este o ființă distinctă, va rămîne tot timpul parte integrantă din trupul și sufletul ei, este un alter ego al mamei; așadar îl iubește în virtutea acelor legături dincolo de fire care rămîn stabilite între mamă și fiu, care li armonizează într-un singur tot. E vorba de acele legături pe care Mîrcea Eliade le numește într-o sintagmă cuprinzătoare "magie contagioasă". Așadar sacrificiile materne ar fi, deși neocștățite, sacrificiul de sine și pentru sine, copilul fiind doar o altă manifestare a sinei. În grija mamei pentru copil, intervine în mod inconștient spiritul de autoconservare, copilul fiind sprijin și conștient al celui mamei.

Poate că iubirea de sine se manifestă cel mai acut, dar și mai subtil, în ultima vîrstă a omului, în disperatele clipe cînd la fața morții eul se simte amenințat, cînd țărîna tinde să se întoarcă în țărîna. Înaintînd în vîrstă, apropiindu-se de moarte, omul începe să fie fîlmîntat de gîndul trecerii în neființă, de marile întrebări și atunci se întoarce cu fața și "cu

totuși inima" cum crede sau se arătăște el, către Dumnezeu. Dar este aceasta eliberare din claustrarea sinei? Este adorea lui Dumnezeu mai înălțătoare decît celelalte manifestări ale omului? Oare animismul sau religiile alt de diverse și de complexe de azi, ruga omului contemporan, ca și ofrandele primitivilor nu au același scop: protejarea celui? Și chiar în cazul ascetismului celui mai aspru lucrurile nu stau la fel? Nu e vorba de renunțare de sine, dar în același timp pentru sine în perspectiva trecerii Dincolo?

Așadar de la manifestările instinctuale cele mai elementare și pînă la cele mai subtile acte umane (arta, creația...), totul stă sub semnul celui, nimic nu se înfățișează în afara celui, deci în deplină libertate. Și atunci ce mai este înălțător în om? Prin ce mai este omul Om?

MIHAELA MERCHEA - XI F

MICROCOSMOSUL ȘI LUMEA

Motto : Totul este "Vanitas vanitatis"

Trăim într-o lume "gohită de inexprimabil", dominată de superficial, care nu mai știe ce este aceea iubire adevărată și care își promovează pseudovalorile.

Încercăm să privim această lume și ne îngrozim cînd vedem că ea a reușit să acumuleze atîta mîcime, atîta compromis, atîta minciună și prea puțin adevăr. Însă, dacă privim din noi, vom vedea că există atîta sete de cunoaștere, atîta dorință de a dăruia iubire și atîta putere de luptă și de rezistență încît am putea remodela această societate. Însă, între cele două lumi, stă zidul "ipohondului" cărui îi este frică să reconstituie principiile și sistemele. Astfel, microcosmosul, dornic de împlinire, se zbate într-o lume vidă. Oare de ce este atît de greu să renunți la ceva? Poate pentru că renunțarea nu este niciodată totală, absolută, ci ea creează o stare de agonie îndelungată. Cred că aceasta ar fi una din explicațiile a ceea ce se întîmplă astăzi în mentalitatea noastră. Cele două lumi care interferează sînt într-o permanentă dispută pentru suprațimă și fiecare individ, în funcție de gradul de cultură, de cît de puternică este personalitatea sa, se va lăsa influențat și condus de eul său sau de Lume. Omul, de obicei, se lasă dus de val ajungînd-volens nolens la groapa comună a umanității. Există însă excepții: cei care își sacrifică viața pentru o Idee. De aceea am putea spune că pentru omul de astăzi nu mai există salvare, deoarece el nu mai știe să lupte pentru o Idee, pentru că nu mai poate să distingă între profund și superficial. Omul contemporan este un hibrid "clarobscur", un amestec de lumină și umbră, de suferințe nobile și pasiuni orbe. Putem spune că Microcosmosul este profanzime, iar Lumea este aparență. Din această dilemă se naște suferința, nefericirea. Și după cum spunea Kierkegaard: "În orice nefericire nu există decît o primăjdie: cînd eul ce suferă nu vrea să creadă că nefericirea este fericire."

Ochian Claudia

Cioran și... abisul suferinței

Moto: "Blestem e tot ce poartă în el viață..."

Omul suferă din dorința de a avea și mai puțin din dorința de a ști. Pe lângă multe altele și singurătatea generează suferință.

Însă omul ar putea reuși, dacă ar avea o voință extraordinară, să-și contureze personalitatea prin contemplație și meditație adâncă, deci să transforme suferința într-o zonă de experiențe benefice. De cele mai multe ori, suferința este generată de prezunții false sau de orgolii exagerate. Dacă este dusă până la paroxisim, va sfîrși în abis, iar omul respectiv va duce cu el în "prăpastie" misterul suferinței sale.

Suferința în singurătate este echivalentă cu sfîrșitul ființei, iar suferința din dragoste transformă omul într-o fiară. Suferim din dorința de a fi fericiți și întreaga viață ne-o dedicăm căutării ei. Astfel, omul își complică existența căutându-și fericierea în macrocosmos și nu în microcosmos, în sine, unde se află de fapt. De aceea, a suferi înseamnă a căli iubirea și ar trebui să învățăm iubirea să iubească și suferința să sufere. Suferința îi distruge Erosului aripile și așa de ceasă și trezește uneori, în ființele inferioare a acel, instinct animalic care trăiește în adîncul ființei noastre și pe care îl hrănim în fiecare clișă. Și totuși cea mai cumplită suferință este, cu siguranță, aceea a omului dornic de a înțelege lumea, cel care se întreabă dacă viața nu este o dramă în trei acte, dacă suferința nu este o pcoală a vieții și dacă omul este un "arbore al morții". Și - după cum spunea și Emil Cioran - "A învăța să suferi este școala cel mai cloccent al prezenței unui simț dezvoltat pentru eternitate."

Dacă Kierkegaard încearcă să ne convingă de faptul că omul are puterea să transforme momentele de suferință în momente de fericire, Cioran este cel care ne arată că omul este o ființă doezinată de instinctul animalic ce se lasă ușor doborât de suferință pe care el o vede ca un abis. Astfel, în "Revelațiile durerii" el spune că: "Revelațiile disperării sînt revelațiile neantului". Într-adevăr suferința transformă ființa în neant, iar disperarea este o latură obiectivă a sa, ca și mizeria, de altfel. De aceea în "Revelațiile durerii" se dă o luptă acerbă între viață și sistem. După părerea lui Cioran, sistemul, acest element de incertitudine, este și cel care distruge omul, cel care aduce ceea "îmbătrînire timpurie" în rîndul tinerilor și tasi ales cel care poate "distruge credința și cultul frumuseții". De aceea, Cioran, ca și Nichita Stănescu, suferă datorită existenței acestei imposibilități a unicului de a se repara. Cioran este și cel care și-a pus foarte multe întrebări, ca și noi, despre această "artă a nașterii lumii" și despre "arta morții", în "Lacrimi și sfîrși" încearcă să analizeze cele două aspecte care, pînă la urmă, se înfîlesc într-un punct numit: Suferință. Spune Cioran: "Numai durerea precede la-crimile. Numai cînd treziesc lacrimile adorabile în străfuodurile noastre și

cunoaștem prin ele, înțelegem cum cineva a putut fi om și nu mai este". Acest lucru este extraordinar deoarece astăzi noi nu mai știm să cunoaștem prin lacrimi, ci știm doar să suferim. Poate pare un paradox, însă Cioran nu ne vorbește despre această suferință comună, ci despre suferința care ar trebui să ne aporie de Dumnezeu, despre suferința sfîntă. Aceasta o găsim prezentată mai pe larg în "Cartea amăgirilor" și, după cum știm, amăgire înseamnă speranță. Astfel Cioran speră în min-tuize al cărei moment ultim îl vede ca fiind transfigurarea. Tot aici, Cioran ne vorbește despre această muzică divină a lui Bach. (Dacă la Bach există această meloterapie nu se poate vorbi oare și la Cioran de o "prezoterapie"?)

Oricum, pînă la urmă, datorită faptului că nu avem puterea de a privi aceste amăgiri ca pe niște realități ajungem tot la suferință. "Există multă bucurie în neliniște și multă voluptate în suferință" și mai ales există o aprigă dorință de a înțelege lumea finalizată printr-o cumplită suferință. Aici, Cioran se întreabă: "De ce oare omul se teme atât de mult de viitor, cînd trecutul justifică o teamă și mai mare?". Pentru că viitorul este oarecum împotriva constră și este sinonim, cu incertitudinea. De aceea, Emil Cioran consideră în "Manual de descompunere" că această cheie a rezistenței omului constă în uitare. Creed că dacă nu ar exista uitarea, nu ar exista omul și o altă salvare a omului, este că reușește să-și transforme viața într-o stare de drog, deoarece "cu cît ești mai normal, cu atît ești mai departe de adevăr, și mai aproape de viață". Deci, într-un fel, noi ar trebui să fim mai aproape de adevăr și mai departe de viață. Însă, noi sîntem doar niște biote animale pentru care "viața nu există, iar moartea este o stare de vis". Jar printre cei care au reliefat foarte bine cele două concepte și aspecte se află și Cioran care este "un sclav al gîndurilor sale ce se joacă astfel cu ele ca un bufon al fatalității..."

Ochian Claudia

FABULĂ

1. O dată, un cîine, vînzînd că toți ceilalți cîini mai mari făceau Asta, și neconvenindu-i să caute alt mijloc de supraviețuire, a început să se mîncine.

2. După ce s-a terminat de mîncat, și-a dat scama că nu mai avea sens.

3. Disperat, s-a îndreptat spre cîinii care de-abia începeau să-și rostieie virful cozii, dar n-a reușit să-i convingă de prostia pe care o fac.

4. Cîțelului nici măcar nu se glîdeau la mîncare.

Cîinele a viuț să se omoare. Ce?... A rămas mîncat.

Morale: Așa trebuie să fie!

5. Notă: Toți ceilalți cîini care au încercat să mîncine altceva au fost excluși din societate. Erau ratați!

P.S.: Cine nu înțelege fabula sa o mai citească o dată. Dacă nici a doua oară nu o înțelege să nu-l injure pe autor. Mai bine să-l excludă din societate.

Ciglonea A.P.D. - Lic. Cuza

Spectacol - Viața mea

Mă simt ca un actor, ca un clown pe o scenă pe care o vede mereu, în fața oamenilor, mereu alții, mereu aceeași: "Jarul arde moenit în sufletul meu / orele trec încet cu zgomotul lor greu", rîd cu fața, dar plîng cu sufletul, durerea clownului cu zîmbetul împietrit.

Tu ești un vis. Ori poate că eu, nu sînt decît o fracțiune din secunda unuia din visele tale. De ce nu m-am născut ca să te pot atinge?

Ca un clown rîd. Viața trece pe lîngă mine; oameni, străzi și lumini. Și eu, rîd pentru toți: oameni, străzi sau lumini. Ca un clown plîng sufletul meu. Sînt un actor care

a aflat că dimineață are să moară și în seara asta... ultimul spectacol.

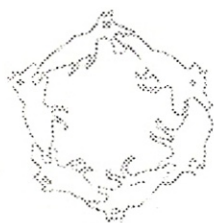

Viața e asemenea unui vînător. Uneori am senzația că eu sînt vînătorul care se caută; printre oameni, pe străzi, prin lumină. Cît de greu îmi dau seama că viața e vînătorul care vrea să mă prindă, să mă zdrobească. Și eu fug disperată. Tot mereu. Tot mai departe.

Mi-e frică să dorm ca să nu mă trezesc în lătratul cîinilor care mă adulmecă...Mi-e somn.

Mai e ceva de spus: "Comedia a luat sfîrșit". Actorul se întoarce în culisele suferinței sale. De ce nu aude aplauzele...!

Tiron Loredana X-E

Ploaia de inimi

Mă aflu pe o planetă îndepărtată
cunoscută numai de mine , în mine .
Mă aflu pe o planetă îndepărtată
Și văd un răsărit de nelumină-Pămîntul.
Răsare , în lumina-i nelumină răsare
Deasupra planetei mele îndepărtate
Cunoscută numai de mine , în mine .
Răsare și văd nerăsărirea gîndului pe ea .
Nerăsărirea gîndului care-i iubește pe toți ,
Dar care nu toți o iubesc , nu .
De pe planeta mea îndepărtată de tine .
Văd ploaia de inimi căzînd pe planeta voastră comună
Cade încet , cade repede, nu știe cum să cadă pe voi,
Iar voi nu sînteți pe străzi
V-ați ascuns de ea , vă e frică de ea .
Nu cunoașteți ploaia de inimi
Însă ea v-a cunoscut pe voi cîndva
Vă e frică de ploaia de inimi
Și ea cade-n durere , durerea îi cade ;
O ploaie de lacrimi a ploii de inimă.
Voi nu cunoașteți ploaia de inimi...
Ființă-n neființă sfîntă n-o să știți să fiți
Voi nu cunoașteți ploaia de inimi
Și nici o ploaie simplă n-o să fiți .

Nanciu Oana Clasa a XI-a

Împlinire

Se întorc în albia amintirii
Frînturi de cuvinte
Căzute de pe zidul speranței,
Revenite din curcubeul
Născut din apele sufletului.
Privește peste umăr înapoi
Roua sufletului.
Într-o neclintire solemnă
Se unesc în steaua răsăritului.
Un zîmbet mai străbate venirea
Din seva trunchiului ce a
Răsărit din roua împăcării
În stropi de veșnicie.
Cerule răsărite clipe
Răsărite în noi
Scrumul de amintiri al bolții
De cristal... e doar nisip..
- Nisipul clepsidrei oprit
La poarta uitării.
Și ai plecat fără iertare
Schilodit prin vreme
În seceta înserării
Iar prin vestita cale
A vârtejului lui Bachus apari
Un zid urcat în nouri.
Scurtează struna zîmbetului
În mînia timpului
Ceasul albastru cu al său
Cadran secular ne impune tăcere
Tăcere peste ieri.
Tăcere peste mîine
Și totul Azi.

Cotîrlan Luminița Clasa a XII -a D

PREȚUL CLIPEI

Sînt la vîrsta răsăritului, la vîrsta cînd iluziile sînt înlocuite tot cu iluzii. Tinerețea, chiar în mijlocul supărărilor, are totdeauna o lumină a ei. Viața mea de acum e o floare care nu știe ce-i iarna, un înger care nu știe ce-i răul. Am cuprins răsăritul și apusul laolaltă, începutul maturității și sfîrșitul copilăriei și-am închis ochii, iar în fața sufletului a apărut Soarele. Nu am venit pe pămînt pentru a țîri lanțuri, ci ca să-mi deschid aripile și să zbor spre necunoscut. Deși nu sînt decît o muritoare născută din cenușa timpului, totuși raza de lumină coboară pînă în inima mea și-mi culege trandafirul strălucirilor ce mi se naște din setea lacrimilor uscate de atîtea lacrimi. Și acum îmi întorc fața spre sărbătoarea infinitului - primăvara - surful infinitului, un tандru și sălbatic mister. E momentul cînd natura se deformează și devine fantastică, la lumina constelațiilor desenînd figuri minunate pe cer. În pumni strîng misterul ochiului bîntuit de privire infinită. Toate se strîng în freatica pînza a muzicii, iar muzica se supune monezii timpului: CLIPA.

Cotîrian Luminița clasa a XII-a D

Ritual poeziei

Te voi acoperi cu metafore,
păstrîndu-ți esența în amfore.
Voi lăsa la dospit
aluatul din tine,
Ca apoi frămîntîndu-te
să te coc în cuvinte.
Cu siropuri de umbră
o să îmbăt sufletul,
În plîns de ghitară
îți voi stinge trecutul.
Pe-un ștergar țărănesc
brodat într-o noapte
de Sînzienă,
te voi scoate în lume,
împărtășind din ale tale mistere.

Grigoriu Rafael

CERȘETORUL

Trecut-am azi întîmplător pe stradă
Și nu credeam, dar ochii mei aveau să vadă
Un om sărac, al nimănui, uitat de Dumnezeu;
Cerșea, pe lume-o implora mereu:
"Vă rog frumos de-mi dați un ban și mie
Eu vă doresc noroc și bucurie
Eu sînt bătrîn și oasele mă dor
Dar - cum ar fi- eu nu voiesc să mor."
Un trecător îi dă un ban și-i spune:
"Păstrează-l, moșule, că azi e greu pe lume."
Un altu-i spune plin de indignare:
"Ce stai și nu muncești tu oare?"
Sărmanului o lacrimă-i răsare
Și saltă pătura de pe picioare.
Zărind proteza din piciorul stîng
Se îndepărtează omul cel nătîng.
M-aplec și-i las pe pătura un ban
Dar oare mă mai vede - acest sărman?
Cu mîinile la ochi de zid e rezemat
De cîtă lume aici s-a adunat
Lui i-e rușine, încearcă, se ridică,
Se sprijină în cîrjă, se-mpiedică și pică
Și capu-i se lovește de bordură,
Iar sînge nu-i decît o picătură...
Și astfel a plecat azi dintre noi
Ologul ce scăpase din război.

Ștefan Oana Adriana cls. IX- C

Traducere după volumul " Le Rāmāyana
"editat de Prietenii Cărții , Buc. 1993

RAMAYANA

" Pleacă urechea în timp ce îți
voi povesti pe scurt istoria lui .
Căci o asemenea povestire
alungă întreaga tristețe și
purifică de o mie de ori pe cel
care o ascultă . "
Erutachan , poet din sec. al X-
lea

Cap. I - Valmiki

O dimineață dulce și blândă de vară . Pădurea pare mai liniștită ca niciodată . Înțeleptul Valmiki se plimbă de-a lungul râului argintiu . Zeii i-au oferit o zi armonioasă și calmă . Lumina pare perfectă și el admiră înțelepciunea divină care a creat atîta frumusețe . Un gîngurit îl face să înalțe ochii : pe o creangă două păsări se privesc și se ating așa cum ar face doi îndrăgostiți .

Valmiki le privește uimit : încă un semn al bunătății divine : dragostea a fost dată atît oamenilor , cît și animalelor pentru a suporta mai bine loviturile dure ale existenței ... Cuplul prin care se realizează unitatea și perfecțiunea visată ... Impresionat , Valmiki privește îndelung păsările atît de grațioase și de vesele .

Deodată un șuierat îl face să tresară . O săgeată tocmai a străpuns inima uneia dintre păsări . Aceasta se prăbușește , bătînd din aripi . Cealaltă o urmează , gemînd și încercînd în zadar să-și trezească tovarășul de viață . Dragostea sa este moartă și totul s-a sfîrșit pentru ea .

Înghețat , Valmiki a asistat la această întîmplare fără a putea spune un cuvînt . El vede apropiindu-se vînătorul care a ucis sârmana pasăre . Doar atunci poate să articuleze :

- Fiiință nemiloasă, cum ai putut să faci asta ?

Durerea îl face acum să discute fără oprire despre soarta atît de tristă a acestui cuplu , dar el își dă seama că vorbele care-i vin pe buze se ordonează într-un anumit fel și că ele au o muzicalitate deosebită ; el continuă să vorbească și un poem de o frumusețe nemaîntîlnită capătă formă . Dar cum ? El nu încercase niciodată să facă versuri . Poate era un dar miraculos pe care zeii i-l oferiseră . Cum meritase el atîta bunătate ?

Valmiki este tulburat , dar în același timp fericit . Deodată , aerul curat și rece al pădurii devine dens și o formă prinde contururi din ce în ce mai precise ; este zeul Brahma care a luat forma sa umană pentru a-i adresa aceste cuvinte :

Vei face cunoscut lumii întregi " Ramayana " . De mult căutam un om atît de înzestrat . De acum înainte te vei consacra creației acestei opere care va exista o veșnicie .

Silueta lui Brahma dispăre și Valmiki , rămas singur , își spune că are o misiune de îndeplinit . Versurile pe care începe să le murmure sînt de inspirație divină . El compune și muzica acestor versuri . Puțin cîte puțin , marea epopee " Ramayana " prinde formă . El o predă ucenicilor săi care o repetă și o fac cunoscută în întreaga Indie .

Se spune că cel care ascultă cu atenție " Ramayana " obține sănătate , glorie , înțelepciune , fericire , putere și se eliberează de suferință . De asemenea , cel care o povestește se purifică de o mie de ori și obține mari merite .

Cap II - Ravana , invincibilul

Ravana teribilul , rakshasa-ul (demon care se hrănește cu carne omenească) cu zece capete a devenit din ce în ce mai orgolios și mai insolent . El a petrecut mulți ani practicînd ascetismul și rugîndu-se . El este instruit în știința " Vedelor " , obținînd astfel bunătatea zeului Brahma (zeul care a creat Universul) . Acesta i-a acordat puteri extraordinare care l-au făcut invincibil . Zeii (devas) și diavolii (asuras) nu pot face nimic împotriva lui . Demonii (rakshasașii) puternici și vicleni , posedînd daruri magice pe care le folosesc ca să facă rău , au acum un șef care poate să facă ce vrea . De exemplu , el îi atacă pe zei printre care Indra , zeul ploii , Agni , zeul focului și Vayu , zeul vîntului . El chiar îl detronează pe Kubera , zeul bogățiilor și stăpînul cetății Lanka , care este deosebit de frumoasă . Fără nici un fel de jenă , Ravana se proclamă rege al Lankai . Orgoliul său este atît de nemăsurat încît el nu se teme de mînia zeilor . Marele Brahma i-a oferit imunitatea împotriva tuturor zeilor . El se crede deci invincibil și nemuritor . Insultele lui pe care zeii trebuie să le suporte sînt din ce în ce mai impertinente , în timp ce demonii , crezîndu-se în afara oricărei pedepse , devastează totul împrejurul lor .

Într-o zi , disperate , zeitățile descoperă modul prin care să pună capăt domniei lui Ravana . Atunci cînd Brahma l-a făcut de neînvins , a uitat să-i acorde și imunitatea împotriva omului pe care demonul îl crezuse slab și neînsemnat . Doar un om ar putea deci să-l învingă pe teribilul rege din Lanka . Plini de speranță , zeii merg să se prosternă la picioarele lui Vishnu (zeul care apără Universul) :

- O , zeu atotputernic , ai milă de noi . Nu putem să mai rezistăm , într-atît sîntem de persecutați de teribilul Ravana și de supușii săi . Ajută-ne , zeu suprem ! Doar un om va putea pune capăt vieții sale . Creează un erou care să înfrunte diavolul !

Plin de compasiune , Vishnu răspunde :

- Vă voi ajuta , o , zei ! Voi face mai mult decît atît : voi coborî pe pămînt și mă voi încarna sub forma unui om . Acest om va învinge demonii .

Popovici Ramona Clasa a X- a E

CATALIZATORI MATEMATICI*

I. Cămila înțeleptului arab

În unele cărți de matematică recreativă, apare următoarea relație (1):

Într-un sat arab, un bătrîn, aflat pe patul de suferință, cheamă pe cei trei fii și le comunică hotărîrea sa privind moștenirea celor 17 cămile: fiul cel mare va primi jumătate, mijlociul o treime și cel mic a noua parte. După moartea bătrînului, cei trei moștenitori n-au reușit să se descurce, calculele conducînd la numere ce nu erau întregi. În consecință, au cerut soluționarea cazului celui ce era considerat înțeleptul satului. Acesta a alăturat grupului de cămile propria-i cămilă și a invitat pe fiecare tînăr să-și ia partea convenită. Cel mai mare dintre fii a luat nouă cămile, mijlociul șase și prislea două. Cămila rămasă avea să fie reținută de înțelept. Astfel înțeleptul își recuperează "investiția" făcută, iar moștenitorii au plecat pe deplin mulțumiți că au reușit să respecte hotărîrile testamentare ale tatălui. În cele ce urmează, vom face un comentariu privind problema pusă și soluția preconizată în textul menționat. Din punct de vedere strict matematic, problema este greșit formulată; suma tuturor părților de moștenire fiind $\frac{17}{18}$ și nu întregul, cum ar fi fost de așteptat. S-ar părea că problema este pur speculativă, destinată exclusiv amatorilor de "jonglerii" spirituale. Avem însă și unele temeuri (e drept, nu prea convingătoare) în favoarea ideii că problema, cel puțin în forma sa originară, ar fi produsul -întîmplător -al practicii curente. (2) Considerată ca atare, de situație concretă ivită în activitatea umană, problema trebuie tratată în mod corespunzător și din punct de vedere matematic. Se afirmă despre matematică că este o știință exactă. Afirmarea în sine nu ne dezvăluie prea multe, în spatele ei aflîndu-se concepții despre ceea ce este matematica și cum funcționează ea ca mijloc de cunoaștere, dintre cele mai diferite. Nu este locul să facem un comentariu pe această temă, dar trebuie să subliniem faptul că matematica este de o "precizie" fără reproș în cadrul teoriilor sale și că aplicarea ei la dezvoltarea unor probleme concrete trebuie să se facă printr-un fericit acord între rezultatele matematice și particularitățile pe care le oferă situația tratată. De regulă, instrumentele (modelele) matematice prelucrează date (numerice sau de altă natură) care aproximează, mai mult sau mai puțin, pe cele reale. Aceste aproximații sînt impuse fie de imposibilitatea unor aprecieri cantitative precise, fie de comoditatea folosirii anumitor modele, fie din alte motive. Datele de ieșire, fiind determinate de cele de intrare, trebuie să fie adecvate realităților la care se referă. Și acest proces de adecvare este, adeseori, controlabil prin mijloace matematice. Revenind la problema noastră, dacă

vom calcula $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}$ și $\frac{1}{9}$ din numărul 17, vom obține numerele raționale $8\frac{1}{2}, 5\frac{2}{3}, 1\frac{8}{9}$, care pot fi rotunjite - toate prin adaos - la numerele naturale 9, 6 și 2, care evaluează moștenirea fiecărui fiu. Mai mult ca sigur că așa ar fi procedat un grup real de moștenitori.

Putem aborda rezolvarea problemei și altfel; făcînd apel la împărțirea în părți (direct) proporționale. Dacă notăm cu x, y și z numărul de cămile convenit fiecărui fiu, din

$$\frac{x}{2} = \frac{y}{3} = \frac{z}{9} = \frac{x+y+z}{2+\frac{1}{3}+\frac{1}{9}} = \frac{17}{18} = 18 \text{ rezultă } x=9, y=6, z=2.$$

Această modalitate de rezolvare ne permite să identificăm toate situațiile asemănătoare relației menționate, cu același număr de moștenitori și cu aceeași formă a părților de moștenire (unități fracționare). (3) În afara textului inițial, care folosește sistemul de date numerice: (0) 17 (numărul de cămile) și $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{9}$ (părțile de moștenire), se pot formula încă zece probleme ce se pot soluționa prin "schema" înțeleptului arab, folosind următoarele sisteme de date: (1) 11 și $\frac{1}{3}, \frac{1}{3}, \frac{1}{4}$; (2) 5 și $\frac{1}{3}, \frac{1}{3}, \frac{1}{6}$; (3) 5 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{6}, \frac{1}{6}$; (4) 9 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{5}, \frac{1}{5}$; (5) 19 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{4}, \frac{1}{5}$; (6) 11 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{4}, \frac{1}{6}$; (7) 7 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{4}, \frac{1}{8}$; (8) 41 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{7}$; (9) 23 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{8}$ și (10) 11 și $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{12}$.

Comentariile matematice de mai sus arată că distribuția realizată de înțelept este justă. Modalitatea preconizată de el, aparent nematematică, este de o frumusețe aparte; la o mulțime ce trebuie partiționată într-un anume fel se adaugă un element, de aceeași natură, care facilitează procesul de partiționare, fără a modifica partiția dorită. Acest element se comportă ca și acele substanțe care grăbesc sau încetinesc unele reacții chimice, fără a participa efectiv la acestea, cunoscute sub numele de catalizatori.

În numărul viitor al revistei, vom folosi această idee - a utilizării unor elemente "catalizatoare" - în rezolvarea unor probleme, mult mai dificile din punct de vedere matematic, care circulă în lumea amatorilor de problematic sub denumirile: "problema marinarilor și a nucilor de cocos" și "problema hoților de diamante".

Note:

1) De exemplu, "Jocuri și probleme distractive" de Petre Constantinescu (colecția "Lyceum"; 1971), pg. 163 și 164.

2) În Egiptul antic erau practicate numai fracțiile alicote (unități fracționare), relativ tîrziu fiind folosite - prin excepție - și fracțiile $\frac{2}{3}$ și $\frac{3}{4}$. Un scrib egiptean folosea pentru fracția $\frac{5}{6}$ suma $\frac{1}{2} + \frac{1}{3}$. Trebuia să fii destul de isteț pentru a face calcule cu tehnicile egiptenilor.

Bănuim că problema pe care o discutăm, ori a fost preluată de arabii cuceritori ai teritoriilor egiptene, ori ea a fost creată de arabi ca urmare a preluării de la egipteni a tehnicilor de calcul (și nu de la greci, care reprezintă o perioadă de regres în domeniul aritmeticii practice). Avem în vedere lunga perioadă de timp ce se scurge de la cucerirea de către arabi a primelor teritorii egiptene (sec. VII) pînă la apariția elementelor fundamentale ale aritmeticii arabe; prima expunere a nurației poziționale și a tehnicilor corespunzătoare (Al Horezmi, sec. IX), promovarea calculului cu fracții zecimale

(Al Vafa, sec. X) și prima prezentare a unei teorii priviind numerele raționale (Omar Khayam, poetul, sec. XI).

3) Fie $a, b, c \in \mathbb{N}$, astfel încât $c \geq b \geq a \geq 2$, și $n \in \mathbb{N}^*$; n fiind numărul de cămile lăsate moștenire și $\frac{1}{a}, \frac{1}{b}, \frac{1}{c}$ fiind părțile de moștenire ale celor trei fii.

Dacă x, y și z sînt numerele de cămile ce se cuvin celor trei moștenitori, conform textului, avem:

(1) $ax = by = cz = n+1$ și (2) $x + y + z = n$. Din (1) și (2) rezultă: $n+1 \geq c$, $n+1$ este divizibil cu a, b și c și

$$n+1 = \frac{x}{\frac{1}{a}} = \frac{y}{\frac{1}{b}} = \frac{z}{\frac{1}{c}} = \frac{n}{\frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c}}, \text{ din care se obține ecuația}$$

diofantică: $(3) \frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = 1$, pe care o vom rezolva.

Din $\frac{4}{a} \geq 1$, se obține $a \leq 4$; $a \in \{2, 3, 4\}$.

1°. $a = 4$ implică $b = c = 4 = n+1$, soluție a ecuației și a problemei, dar neinteresantă în raport cu situația reală descrisă.

2°. $a = 3$ implică $\frac{1}{b} + \frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{2}{3}$, apoi $b \leq \frac{9}{2}$.

a) $b=4$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{5}{12}$, apoi $c \leq \frac{24}{5}$. Se obține

$c = 4$ și $n+1 = 6$, soluție a ecuației, dar nu și a problemei deoarece c nu divide $n+1$.

b) $b = 3$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{1}{3}$, apoi $(c-3) \cdot (n+1-3) = 9$. Se obțin variantele: $c = 4$ și $n+1 = 12$ (soluție), $c = 6$ și $n+1 = 6$ (soluție).

3°. $a = 2$ implică $\frac{1}{b} + \frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{1}{2}$, apoi $b \leq 6$.

a) $b = 6$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{1}{3}$, din care se obține $c = 6$ și $n+1 = 6$ (soluție).

b) $b = 5$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{3}{10}$, apoi $c \leq \frac{20}{3}$. Dacă $c = 6$, atunci $n+1 \notin \mathbb{N}$. Dacă $c = 5$, atunci $n+1 = 10$ (soluție).

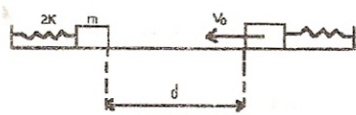
c) $b = 4$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{1}{4}$, apoi $(c-4) \cdot (n+1-4) = 16$. Se obțin variantele: $c = 5$ și $n+1 = 20$ (soluție), $c = 6$ și $n+1 = 12$ (soluție), $c = 8$ și $n+1 = 8$ (soluție).

d) $b = 3$ implică $\frac{1}{c} + \frac{1}{n+1} = \frac{1}{6}$, apoi $(c-6) \cdot (n+1-6) = 36$. Se obțin variantele: $c = 7$ și $n+1 = 42$ (soluție), $c = 8$ și $n+1 = 24$ (soluție), $c = 9$ și $n+1 = 18$ (soluție, problema inițială), $c = 10$ și $n+1 = 15$ (soluție a ecuației, nu și a problemei), $c = 12$ și $n+1 = 12$ (soluție).

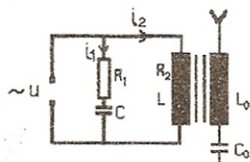
prof. Corneliu Savu

FIZICĂ - consultații pentru bacalaureat

1. Două corpuri cu mase egale ($m_1 = m_2 = m$) sînt prinse de două resorturi cu constantele k , respectiv $2k$ și se găsesc la distanța d între ele (vezi figura). Corpului din dreapta i se imprimă o viteză V_0 . Mișcarea se face fără frecare. Să se determine perioada de oscilație și amplitudinea oscilației după ciocnirea plastică a corpurilor (discuție în funcție de V_0).

2. Un circuit de curent alternativ este alcătuit dintr-un rezistor cu rezistența $R_1 = 100 \Omega$, un condensator cu capacitatea $C = 25/\pi \mu F$ și o bobină cu inductanța $L = 125/\pi \text{ mH}$ și rezistența $R_2 = R_1$ ca în figură. Bobina L este cuplată inductiv cu bobina L_0 a unei antene dipol-semiundă, ce conține și un condensator cu capacitatea $C_0 = 50/\pi \text{ F}$ și care emite unde electromagnetice cu amplitudinea cîmpului electromagnetic $E_0 = 10\text{-}12 \text{ V/m}$.

Să se calculeze :

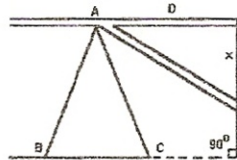
a) frecvența tensiunii aplicate pe circuit dacă intensitățile efective ale curenților prin cele două ramuri sînt egale;

b) intensitatea curentului prin circuit și defazajul dintre curent și tensiune ($U = 200 \text{ V}$);

c) lungimea de undă a undelor electromagnetice emise de antenă și densitatea de energie transportate de acestea ($\epsilon_0 = 8,856 \cdot 10^{-12} \text{ F/m}$; $\mu_0 = 4 \cdot 10^{-7} \text{ NA}^{-2}$), dacă transferul de energie dintre circuit și antenă este maxim;

d) inductanța L_0 .

3. Pe muchia A a unei prisme ABC cu unghiul de refringentă $A = 5^\circ$ și indice de refracție $n = 1,5$ cade un fascicol de lumină paralel cu baza prisme; la distanța $D = 1 \text{ m}$ de muchia prisme se află un ecran perpendicular pe direcția BC. Să se calculeze distanța dintre punctele luminoase ce se observă pe ecran.

4. Două surse S_1 și S_2 au ecuațiile de oscilație:

$$y_1 = A \sin(\omega t + \varphi_0) \text{ și } y_2 = A \sin \omega t$$

Ele se găsesc la distanța $3x$ una de alta, care este viteza de propagare a undelor, dacă punctul P oscilează cu amplitudine maximă:

5. Două surse luminoase punctiforme cu intensitățile I_1 și I_2 se găsesc la distanța d între ele. Să se găsească locul geo-

ric al punctelor pentru care iluminările date de cele două surse sînt egale. (discuție în funcție de I_1 și I_2). În ce caz punctele se găsesc pe o franjă de maxim?

prof. Ioana Ioneanu

Armonii în lumea cifrelor

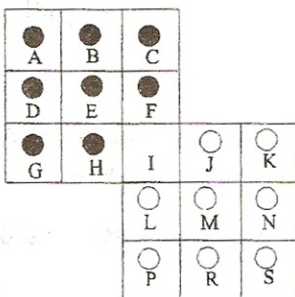
$0*9+1=1$	$0*9+8=8$
$1*9+2=11$	$9*9+7=88$
$12*9+3=111$	$98*9+6=888$
$123*9+4=1111$	$987*9+5=8888$
$1234*9+5=11111$	$9876*9+4=88888$
$12345*9+6=111111$	$98765*9+3=888888$
$123456*9+7=1111111$	$987654*9+2=8888888$
$1234567*9+8=11111111$	$9876543*9+1=88888888$
$12345678*9+9=111111111$	$98765432*9+1=888888888$
$123456789*9+9=1111111111$	$987654321*9+1=8888888888$

$1*8+1=9$
$12*8+2=98$
$123*8+3=987$
$1234*8+4=9876$
$12345*8+5=98765$
$123456*8+6=987654$
$1234567*8+7=9876543$
$12345678*8+8=98765432$
$123456789*8+9=987654321$

$1^2=1$
$11^2=121$
$111^2=12321$
$1111^2=1234321$
$11111^2=123454321$
$111111^2=12345654321$
$1111111^2=1234567654321$
$11111111^2=123456787654321$
$111111111^2=12345678987654321$

Încercați să explicați aceste rezultate!

VĂ PROPUNEM UN JOC

Se consideră o tablă pe care sînt construite două pătrate împărțite în 17 compartimente, unul fiind suprapus (vezi figura). Notăm compartimentele cu litere de la A la S.

Doi parteneri de joc schimbă pe rînd, cîte o piesă, dintr-un pătrat în celălalt, pînă se termină operațiunea. Cîștigă acela

care execută această operație cu minimum de mișcări. În compartimentul (I) se poate trece fie din unul alăturat, fie sărind peste altul ocupat. Trecerea în diagonală nu este permisă. Dacă "albul" a trecut de exemplu din F la I, compartimentul eliberat F poate fi ocupat de "negru" cu piesa din L, care acum sare peste compartimentul I. Evident, prima mișcare a "albului" nu va putea fi de la C la I, deoarece, în acest caz, jocul se va bloca, întrucît "negrul" nu va mai avea unde trece. Cea mai bună performanță obținută în acest joc ar fi de 46 de mișcări dintr-un compartiment în altul. Puteți să o reeditați?

Prof. DAN POPOIU

Legile lui MURPHY

1. Totul merge rău sub presiune.
2. O problemă în care se dau "n" ecuații are, de regulă, n+1 necunoscute.
3. Dacă un lucru se explică astfel încît oricine îl poate înțelege, va exista cineva care nu-l va înțelege.
4. Cea mai simplă idee poate fi exprimată în modul cel mai complicat.
5. Dacă pentru asamblarea unui mecanism sînt necesare "n" piese, în stoc există cel mult n-1 din acestea.
6. Dacă experiența a reușit, atunci, probabil s-a strecurat vreo greșeală.
7. Ce începe bine se termină rău; ce începe rău se termină și mai rău.
8. Nu forța, fă rost de un ciocan mai mare!
9. Dacă se înțepenește, forțează; dacă se rupe, și așa i-a venit timpul să fie schimbat.
10. Nimic nu este imposibil dacă nu trebuie să-l faci tu însuși.

MEDALION - REMEMBER

Dimitrie F. Caian

Puțini elevi ai liceului nostru știu că prima istorie a orașului Focșani, lucrare ce se află în biblioteca școlii, a fost scrisă de Dimitrie F. Caian, unul dintre profesorii ce au slujit această instituție școlară în perioada de început a ei.

Distinsul profesor s-a născut în anul 1838 în comuna Fejurd din apropierea Clujului, într-o familie de preot, cu 17 copii. Școala primară și gimnaziul le-a făcut la Cluj, începând și liceul tot aici, într-o perioadă în care elementul românesc începea să se afirme în școlile din Ardeal. "Liceul avea aspectul unui institut românesc, își amintește Caian, și studenții unguri cântau împreună cu noi "Deșteaptă-te române". N-a mai apucat să termine liceul la Cluj, deoarece, după un timp, a început o adevărată persecuție împotriva românilor, de către aristocrația maghiară, mulți tineri fiind nevoiți să-și continue studiile în alte orașe, așa cum a făcut-o și Caian, care s-a mutat la Blaj.

Cu ajutorul material al mitropolitului român Alexandru Șterca Șuluțiu, va face studii de teologie și litere la Viena.

După terminarea facultății a funcționat o vreme ca profesor la Facultatea de Teologie din Blaj, între 1863-66, apoi se transferă la liceul din aceeași localitate, deoarece, așa cum mărturisește chiar el, nu-i plăcea teologia și nici preoția.

Implicat în evenimentele Pronunciamentului de la Blaj, 1868 (actul de protest al românilor ardeleni împotriva dualismului austro-ungar), a fost nevoit să treacă munții, în România. Sfătuit de August Treboniu Laurian, se prezintă în 1869 la concursul pentru ocuparea locurilor vacante, ținut în fața comisiei de la Liceul "C. Roșca Codreanu" din Bîrlad, reușind primul din cei 32 de concurenți. Astfel din toamna aceluiași an, va funcționa la gimnaziul din Focșani unde, împreună cu alți profesori, deschide clasa a V-a, predând pe gratis, la această clasă, în speranța că ministerul va aproba înființarea cursului superior. A avut o activitate complexă.

În 1870 a deschis împreună cu învățătorul Alex. Puiu, directorul școlii de băieți nr.2, o școală de învățători, ce a funcționat 3 ani și a dat învățători valoroși, într-o vreme de început a învățământului primar românesc.

A tradus în românește "De bello civili", traducere premiată de Academie cu 100 de galbeni.

A scris o serie de lucrări didactice și literare pentru care i se acordă medalia "Bene merenti" cls. a II-a, militând pentru o limbă curată românească, împotriva curentului etimologic ce bîntuia dinspre Ardeal. A slujit școala pînă la 1 aprilie 1899, 35 de ani. Dar și ca pensionar a continuat să slujească urbea. A fost primar al orașului, președinte al "Ligii culturale", secția Focșani, iar ultima realizare, "Istoricul orașului Focșani", tipărită în 1906 a fost premiată de Academie.

S-a stins din viață la 16 august 1909. Ca un ultim omagiu, focșănenii au dat unei străzi numele lui.

Notă: Datele despre activitatea lui D.F. Caian au ca-racter autobiografic, publicate în "Anuarul Liceului "Unirea" pe 1909-1910", de Simeon Crainic, Focșani 1911.

Prof. Tudora Ciubotaru

Recorduri și curiozități...
speologice

Mammoth Cave System - are o dezvoltare cumulată de 550 km, fiind cea mai lungă peșteră din lume, o excepție la nivel planetar. Este situată în partea central-estică a S.U.A., în statul Kentucky, între fluviul Ohio și afluentul său Cumberland. Prima peșteră din sistem a fost descoperită în anul 1797, iar cercetările au fost finalizate în anul 1983. Sutele de galerii și săli descoperite și inventariate (aprox. 300) se grupează în câteva peșteri mai mari care au legături între ele; se interconectează și care în ordinea descoperirii lor s-au adăugat una alteia, realizînd sistemul: Salts Cave (1802), Proctor Cave (1863), Colossal Cave (1885), Unknown Cave (1903), Crystal Cave (1922), Rappel Cave (1976), Sand Cave (1972), Onux Cave (1972). În august 1983 s-au încheiat cercetările, finalizate prin întocmirea hărții sistemului carstic, în care sînt evidențiate mai multe sectoare, numite de speologii americani "secțiuni":

- sectorul nordic (lîngă Rîul Verde) cuprinde peșterile Crystal, Austin, Unknown, Salts;

- sectorul central-nordic (la nord de văile Eaton și Houchins) cuprinde peșterile Colossal, Bedquill, Woodson;

- sectorul central-sudic corespunde în ansamblu celebrei Mammoth Cave și se situează la sud de văile Eaton-Houchins, în Mammoth Cave Ridge (Munții M.C.). Are mai multe intrări și rețeaua de galerii însumează peste 170 km;

- sectorul central-estic este un ansamblu de galerii, orientat N-S și care face legătura între sectoarele sistemului;

- sectorul sudic sau Proctor Cave se află situat la sud de Doyel Valley.

Pe ansamblu, Mammoth Cave System prezintă o etajare a rețelei de galerii pe patru nivele principale, mărturie a faptului că el s-a format în mai multe etape, procesul continuînd și în prezent, cînd se modelează etajul inferior sau activ.

Peștera Vîntului din Pădurea Craiului (Munții Apuseni - Carpații Occidentali) este cea mai lungă peșteră din România, (cunoscută pînă acum), cu dezvoltarea de 34 km. Intrarea principală este situată la 325 m altitudine în versantul stîng al Văii Crișului Repede, la cca 1 Km SE de localitatea Suncuiuș. Prezența ei ("o gaură de vînt") a fost semnalată de un localnic în anul 1957. În anul 1966, speologii din Cluj au început cercetările și după un an (1967) deja se inventariaseră 13,8 km, peștera devenind cea mai lungă din România. În anii următori, prin cercetări susținute, s-au adăugat noi galerii celor cunoscute, astfel: 15,5 km (1969), 18,7 km (1974), 20,88 km (1976), 25,7 km (1979), 30,7 km (1982), 34,0 km (1986) cînd s-au încheiat cercetările. Rețeaua carstică subterană este etajată pe trei nivele principale de carstificare, cel inferior fiind activ (cu rîul subteran).

Peștera Cuciulat situată în satul cu același nume din comuna Letca (Transilvania) este prima peșteră din România în care au fost observate picturi rupestre (1978). Cea mai clară și reprezentativă figură este calul, intrat deja în literatura universală de specialitate sub denumirea de "Calul de Cuciulat". Este o descoperire deosebită și unică în SE Europei (care, din acest punct de vedere, era considerată "pată albă"). Majori-

tatea peșterilor cu pictură parietală din Europa există cu o centrare mai mare în Spania (130), Franța (123), Italia (4), Portugalia (2).

Peștera 6S Minzălești situată pe platoul Meledic din Subcarpații Vrancei este singura peșteră din România care deține primul loc în ierarhia mondială a peșterilor formate în sare. Este deci cea mai lungă peșteră de pe Glob formată în sare, avînd o lungime totală a galeriilor de 3160 m. Rețeaua de galerii, desfășurată pe patru etaje, situate spațial unul aproape de altul, a fost în totalitate inventariată și cartată între anii 1980-1986 de un grup de speologi din București.

RECORDURI ȘI CURIOSITĂȚI INSULARE...

Groenlanda - cea mai mare insulă de pe Glob (sup. de 2.175.600 km²) aparținînd bazinului Oceanului Arctic; mai deține și alte recorduri: cel mai lung țarm insular (45.000 km), cele mai multe insulițe satelit (44.800); suprafața insulară cea mai mare acoperită cu calotă glaciară (1.825.000 km²), cel mai mare zăcămint de thoriu din lume; cel mai mare (700.000 km²) și mai nordic (71-82 lat N) parc național din lume; Thule, cea mai nordică localitate urbană (7130' lat N).

Man - insulă în Marea Irlandei (În Oceanul Atlantic), teritoriu autonom aparținînd de Marea Britanie, care are: cel mai vechi parlament din lume aflat în funcțiune (Tynwald - sec. al IX-lea), cea mai mare moară de apă și renumitele pisici fără coadă.

Zanzibar - insulă în Oceanul Indian ce ocupă primul loc la producția de cuișoare (uscarea mugurilor floralii ai arborelui de cuișoare); insula mai are și tristul renume din perioada colonială cînd orașul Zanzibar a fost un mare tîrg al sclavilor, intrat în istorie prin formula "un sclav, un dolar".

Prof. PECETESCU MARIANA

LUDWIG van BEETHOVEN " TITANUL MUZICII "

Asemenea unui luceafăr , care luminează peste veacuri , Ludwig van Beethoven - care și-a început viața muzicală la vârsta de 4 ani - s-a ridicat , prin muzica sa , la cele mai mari înălțimi , învingînd toate piedicile și greutățile care i-au stat în cale , încă din fragedă copilărie .

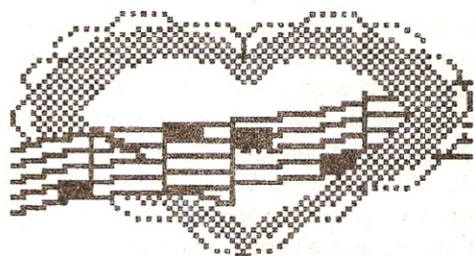
Tatăl său - șef de orchestră - observîndu-i talentul muzical , cu totul excepțional , și-a propus să facă din el un mare clavecinist asemenea lui Wolfgang Amadeus Mozart . În acest scop , copilul era supus la un regim de învățătură mai mult decît sever , uneori fiind sculat în miez de noapte pentru a studia la clavecin .

Rămas orfan de mamă , la vârsta de 14 ani a devenit sprijinul altor doi frați de care tatăl lor nu mai voia să se îngrijească . Cu toate aceste greutăți , nu a încetat să se preocupe de muzică .

Ideile pe care le-a exprimat în lucrările sale muzicale au fost ideile nobile și generoase, de libertate, dreptate și fraternitate.

Și într-adevăr , Beethoven care a fost unul din cei mai mari compozitori ai lumii , a dovedit oamenilor că își poate învinge crudul destin , prin voință și luptă neclintită .

Stingîndu-se din viață , la vârsta de 57 ani , a lăsat omenirii întregi numeroase lucrări muzicale: nouă simfonii, concerte pentru pian și vioară, sonate, cvartete, lieduri, uverturi.

MUZICA DIN NOI

Foarte adesea , " conflictul dintre generații " , despre care așa de mult se vorbește , și care ne marchează atîta pe noi , elevii de liceu , noi care oscilăm între atîtea adevăruri impuse , desco-perite sau simțite , noi care le preferăm pe ultimele două pentru că ne aparțin și pentru că sînt altfel , deci , revenind , conflictul acesta se manifestă și în domeniul preferințelor muzicale .

" Ei " - cei care " au trecut prin viață " - nu ne înțeleg cînd ne dezlănțuim " nebuni " într-o melodie asurzitoare care ne fascinează sau cînd pur și simplu îngenunchem în fața casetofonului și ascultăm , și plîngem și ascultăm Da , foarte adesea , preferăm muzicii clasice , muzica asta , atît de ciudată , uneori atît de comercială , uneori atît de greu de înțeles , dar care corespunde structurii noastre sufletești , pe care o iubim pentru că ne aparține și pentru că e altfel . Și , în definitiv ,

aceasta e muzică , e un act de cultură pe care noi îl percepem ca atare și care trebuie respectat de toți ca atare . Este artă , în cel mai pur înțeles al cuvintului , străbătută de fiorul , de demonul creației artistice , realizată din frământări sufletești , pentru a transmite frământări sufletești .

Muzica clasică este acea artă a echilibrului interior , care nu ne caracterizează , dar de care avem totuși atîta nevoie! Ea reprezintă un vechi , încercat și recunoscut mod de artă .

Și totuși , este muzica ce rămîne , care caracterizează și va caracteriza o ființă umană , indiferent de schimbările prin care aceasta trece . Dacă e să ne amintim , atunci cînd s-a hotărît să se transmită în Univers unde sonore pentru a fi reperate de locuitorii altor necunoscute planete și constelații , care să afle de existența Terrei , specialiștii s-au gîndit să grupeze sunete caracteristice planetei noastre , sunete care înseamnă Pămînt și om . Și au răsunit în Univers plînsul de copil , rîsete , șuierat de vînt , răpăit de ploaie ... și o simfonie bethoveniană .

Și totuși , noi sîntem generația care n-a intrat niciodată într-o sală de concert pentru a asculta , de exemplu , o orchestră de cameră . Cultura care se presupune că este necesară pentru perceperea muzicii acesteia " grele " , o avem ; ne este inoculată pe toate căile (școală , lecturi , mass media) . Ne lipsește poate timpul și o dorință mai înflăcărată de a adopta această muzică . Sîntem o generație avidă după muzică . Știm totul despre zeci , sute de interpreți , ascultăm mii de bucăți muzicale de genuri diferite și fără nici o legătură . Dar toate astea le rupem în recreații , din walkman în drum spre bi-bliotecă sau de la școală acasă , seara , înainte de a ne culca , sau în timp ce ne facem lecțiile pînă ne surprind părinții . În continua noastră agitație nu găsim niciodată mai mult de zece minute în care sufletul nostru să fie destul de liber ca să se deschidă muzicii ; în continua noastră frământare , un concert cu aceeași dominantă de sentiment timp de două ore , e ceva ce nu ne caracterizează . Dar , cred că trebuie să găsim timpul pentru a asculta concertul acela care nu ni se va mai părea monoton , trebuie să găsim timpul pentru a ieși din continua noastră agitație , frământare , ca să ascultăm și muzica " grea " și s-o iubim la fel de mult ca și pe cealaltă .

" Revista noastră " va fi o pledoarie pentru muzica clasică , în egală măsură cît și pentru muzica " noastră " , rock , pop , funk sau alt stil ce va fi apărut în această efervecență a muzicii tinere . " Revista noastră " va fi deschisă către tot ce e muzică , așa cum sufletele noastre sînt deschise către tot ce e frumos . Și cum fiecare este " unic și irepetabil " , deși altfel , va găsi aici muzica ce îi aparține .

Loredana Tiron Clasa a X-a E

A - aforism - judecată expresivă și concisă a unui adevăr sau păreri cu privire la viață; cugetare, sentință, maximă.

"A horse, a horse, my kingdom for a horse" ("Un cal, un cal, regatul meu pentru un cal!") - sînt faimoasele cuvinte din piesa "Richard al-III-lea" de Shakespeare. Orgoliosul rege al Angliei le-a rostit în clipe de mare disperare, după ce a fost înfrînt în lupta de la Bosworth (1485). Văzîndu-se pierdut, era hotărît să-și dea regatul pentru un cal, spre a fugi și a-și salva viața. Eminescu, în "Sărmanul Dionis", a folosit o expresie apropiată: "Un regat pentru o țigară, s-umple norii de zăpadă cu himere!", iar în nuvela "Trei ani", o eroină a lui Cehov dă "un regat pentru un pahar cu ceai!".

"Ad augusta per angusta"- Pe poteci înguste (strîmte), abrupte se ajunge la fapte mari . Sinonim și cu "Ad astra per aspera".

"Amantes, amentes" ("Îndrăgostiți, smintiți") - Terentiu a spus aceste vorbe în comedia sa "Andria". Și Byron, în pelerinajul lui "Childe Harold" spune de asemenea: "Who loves, raves" ("cine iubește, aiurează").

B. - baroc - stil în arhitectură și arte plastice care s-a dezvoltat în țările catolice, ca artă a Contrareformei în secolele XVI, XVII, XVIII. Caractere principale - gustul pentru colosal și grandios, frecvența folosire a liniei curbe, exuberanța decorației. Apare în Italia (Bernini, Maderna), se răspîndește în Germania (frații Asam, J. Fischer von Erlach), iar în Spania capătă aspectul unei arte naționale (J. de Churriguera). În pictură apar efectele perspective (racursi, trompe l'oeil) și de clar-obscur puternice; expresie teatrală a gesticii (Rubens, Tiepolo).

C. - clasicism - curent literar-artistic european (sec. XVII) ce imită modelele antichității, cultivînd armonia, echilibrul, puritatea, sobrietatea.

- Croce, Benedetto - (1866 - 1952) - filosof italian, istoric, critic literar, estetician. Identifică filosofia cu istoria căreia îi acordă un loc important în domeniul cunoașterii. După teoriile lui estetice, intuiția ocupă un loc esențial în opera de artă. Opere: "Filozofia spiritului", "Breviar estetic".

D. - dadaism - curent apărut în timpul primului război mondial, avangardist, decadent, caracterizat prin arbitrarul și incoerența expresiei, ceea ce duce la o îngrămădire haotică de cuvinte sau de culori.

"De la Anna la Caiafa" - expresia e însoțită de obicei de un verb: mă poartă...mă duce...mă trimite de la Anna la Caiafa. Ea își are obîrșia în Scriptură. Anna a fost un sacerdot al iudeilor. Ezitînd să-l judece pe Hristos, l-a trimis la Caiafa, alt preot și judecător evreu care, la rîndul lui, l-a trimis la Pilat.

-Dostoievski, Fiodor M.- (1821-1881) - mare scriitor rus , unul din cei mai mari prozatori ai literaturii universale. Caracteristicile operei sale: dramatismul puternic al acțiunii, al ciocnirilor pasiunilor și ideilor, profunzimea și finețea analizei psihologice bazate pe introspecție, tensiunea frământărilor filosofice. Opere: "Crimă și pedeapsă", "Idiotul", "Amintiri din casa morților", "Frații Karamazov".

E. - estetică - știința care studiază legile artei, probleme privitoare la esența artei, la raporturile ei cu realitatea, la metoda creației artistice, la criteriile și genurile artei.

-Einstein, Albert - (1879-1955) - mare fizician german, creatorul teoriei relativității timpului și spațiului ce comportă trei părți: relativitatea restrânsă (ce modifică legile mecanicii newtoniene și introduce echivalența masei și energiei); relativitatea generalizată, teorie a gravitației pentru un univers cu patru dimensiuni; o încercare de teorie a câmpului unitar, reunind într-o sinteză gravitația și electromagnetismul.

F.- Freud, Sigmund - (1856-1939) medic psihiatru austriac, considera instinctele (cel sexual îndeosebi) ca factor hotărîtor în viața psihică și socială a oamenilor. Din cauza constrîngerilor impuse de vulg tendințele instinctuale înnăscute ale omului ar fi "cenzurate" de conștiința și refulate în afara acesteia în "subconștient". Bolile psihice, nevrozele ar fi rezultatul conflictului dintre conștient și aceste tendințe refulate.

- Floare albastră - în anul 1802 a stîrnit vîlvă apariția romanului "Heinrich von Ofterdingen" al poetului german Hardenberg - Novalis. Autorul povestește cum "floare albastră" (Die blaue Blume) a făcut miraculos să înflorească darul poetic, pînă atunci ascuns, al lui Ofterdingen, trubadur din secolul al-XIII-lea. Este decretată ca simbol al romantismului.

- "Fortuna labilis" - soartă schimbătoare.

G. - Goethe, Johann Wolfgang - (1749-1832) - mare poet, gînditor, om de știință german, una din cele mai de seamă personalități ale literaturii universale. Imaginație bogată, gîndire profundă, stil de o puritate și eleganță rare. Mișcarea, devenirea, contradicțiile, diversitatea și unitatea sufletului omenesc își află în poezia lui o grandioasă și subtilă reflecție. Opere: "Prometeu", "Suferințele tînărului Werther", "Ifigenia în Taurida", "Egmont", "Anii de ucenicie ai lui W.Meister", "Faust", "Poezie și adevăr".

H. - Hegel, Georg Wilhelm Friedrich - (1770-1831) - filosof german, reprezentant cel mai de seamă al filosofiei clasice germane, unul din cei mai mari filosofi ai tuturor timpurilor. Adept al idealismului absolut ce pune la baza lumii "spiritul absolut", o rațiune universală, independentă de subiectul uman pe care îl consideră substanța și creatorul realului. În virtutea contradicției sale, spiritul absolut se autodizolvă parcurgînd cele trei trepte ale triadei hegeliene: teza (ideea), antiteza ideii și sinteza ce au corespondent: logica, filosofia naturii și filosofia spiritului. Opere: "Știința logicii", "Filosofia dreptului", "Prelegeri de estetică", "Estetic și extraestetic", "Prelegeri de istorie a filosofiei", "Filosofia istoriei", "Fenomenologia spiritului"(1807).

- himeric - lipsit de orice teme real; inchipuit, irealizabil, iluzoriu, fantastic.

I. - Impresionism - curent idealist în artă și cultură, în literatură din a doua jumătate a secolului XIX, indiferent față de problemele esențiale ale realității sociale și prin tendința de a exprima nemijlocit senzațiile personale și impresiile de moment, fără a ajunge la generalizare și la tipizare.

- "Il faut bonne mémoire après qu'on a menti" (Îți trebuie memorie bună după ce ai mințit) - Corneille în comedia "Mincinosul". De fapt esența e mai veche; Cicero a spus:

"Mendacem memorem esse oportet" ("De divinatione" - mincinosului îi trebuie memorie).

-Ionescu, Eugen-(1909) - dramaturg francez de origine română, membru al Academiei Franceze, versuri, studii critice ("Nu"), adept al comicului verbal și al teatrului absurdului existențial: "Cîntăreața cheală", "Lecția", "Rinocerii", "Scaunele", "Regele moare", "Pietonul aerului".

K. - Kant, Immanuel - (1724 - 1804) - filosof idealist german reprezentant de seamă al filosofiei clasice. Opere: "Critica rațiunii pure", "Critica rațiunii practice", "Critica puterii de judecată".

- Kafka, Franz - (1883-1924) - scriitor ceh de limbă germană, influențat de existențialism cu elemente de suprarealism și expresionism: "Procesul", "Castelul", "Metamorfoza".

L. - Leitmotiv - motiv sau idee repetată și subliniată de mai multe ori într-o lucrare literară, muzicală, etc.

- La valeur n'attend pas le nombre des années-Valoarea nu așteaptă numărul anilor.

- "Licht, mehr licht" (lumină mai multă lumină) - ultimele cuvinte ale lui Goethe, pe patul de moarte la 22 martie 1832.

M. - "Mea culpa" (e vina mea) - expresia are o obîrșie juridică și una religioasă. Ea provine dintr-o rugăciune catolică "Peccavi", care constă în a-ți mărturisi păcatele și a te lovi cu pumnul în piept, rostind "mea culpa" după fiecare greșală pe care ți-o recunoști.

N. - Neruda, Pablo (pseudonimul lui Naftali Ricardo Reyes) născut în 1904, Parral, poet chilian. Versuri de atmosferă romantică ("Crepuscular"), suprarealistă ("Tentativa o-mului infinit") sau ermetică ("Reședința pe pămînt").

- "Non omnis moriar" - nu voi muri de tot.

O. - Ovidiu, Publius Naso (43 ante Chr. - 17 post Chr.) - mare poet latin, mort la Tomis. "Metamorfozele", "Tristele", "Ponticele".

- "Ochi pentru ochi" - străveche pedeapsă din legislația mozaică, înscrisă în cartea "Exodul": "Viață pentru viață, dinte pentru dinte, ochi pentru ochi..." E cunoscută sub denumirea de "Legea talionului" și-a fost adoptată de vechea legislație greacă și romană, de Mahomet în "Coran". Vendetta e bazată pe același principiu.

- oniric - în legătură cu visul; inspirat din vis.

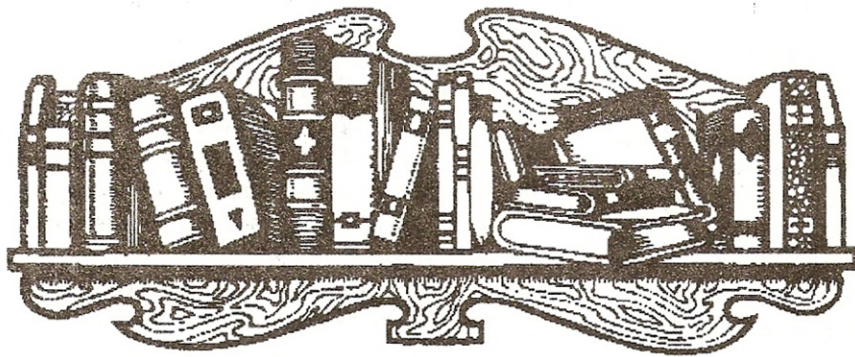
- "Omnia mea mecum porto" - Tot ce am duc cu mine.

Q. - "Quae nocent, docent" (cine a pățimit a învățat)

P. - Platon (427 - 347 ante Chr.) - filosof antic grec, fondatorul idealismului obiectiv, discipol al lui Socrate. A întemeiat la Atena pe la 387 ante Chr. școala filosofică - Academia. A scris dialoguri filosofice, capodopere ale prozei clasice grecești: "Gorgias", "Protagoras", "Banchetul", "Republica", "Sofistul".

- pleiadă - grup de oameni iluștri ce activează în același domeniu, legați de idei comune.

R. - Renașterea - mișcare ideologică și culturală din sec.XIV-XVI, pe fondul luptei burgheziei contra feudalismului, caracterizată printr-o înnoire excepțională a științelor, artelor și interes pentru cultura antichității.

în filosofie, critică literară și în special în literatură, ilustrând toate genurile. Opera este o vastă frescă a societății indiene, suflu generos, gândire profundă, sentimente autentice, multiplă personalitate de poet, pictor, compozitor într-o simbioză interesantă. "Ghirlanda dragostei", "Grădinarul", "Flori de pădure", "Puntea", "Lumină și umbră", "Gora".

- "Te hominem esse me-

mento" - Amintește-ți că ești om!

U. - "Un sot savant est plus sot qu'un sot ignorant" (Un prost învățat e mai prost decât un prost ignorant) - Molière, "Femeile savante". Shakespeare - "A douăsprezecea noapte" - "Better a witty fool, than a foolish with".

- Umanism - curent cultural universal din timpul Renașterii, compromis de comunism, curent ce așază omul în centrul Universului (idee ce contravine creștinismului!), afirmă egalitatea tuturor oamenilor și urmărește perfecționarea speței umane. A străbătut, schimbându-și nuanțele în funcție de epocă, întreaga istorie a umanității.

V.-Valery, Paul(1871-1945) - Mare poet și eseist francez. Tendințe spre poezia pură, muzicală, cerebrală, ermetică. "Tânăra parcă", "Aurora", "Narcis", "Cimitirul marin" din volumul "Farnece". Proză intelectuală.

- "Vivit sub pectore vulnus" (În adâncul inimii rana e vie) - Vergiliu.

Z.-"Zwar weiss ich viel, doch mocht ich alles wissen" ("Intr-adevăr, știu multe, dar aș vrea să știu totul").- ("Faust" - Goethe).

- Rossini, Giacomo -(1792-1868) - celebru compozitor italian. A compus : "Bărbierul din Sevilla", "Semi-rămida", "Italiana în Alger" ș.a..

S. "Sine amicitia vitam esse nullam" ("Fără prietenie nu există viață") - Cicero, în scrisoarea către Laelius .

- Shakespeare, William - (1564-1616) - cel mai mare autor dramatic englez, unul din cei mai mari poeți și dramaturgi ai lumii. Tragedii: "Romeo și Julieta", "Richard al III-lea", "Hamlet", "Otello", "Mackbeth", "Regele Lear" etc., comedii: "Visul unei nopți de vară", sonete.

- Symbolism - Curent literar ce îndreaptă inspirația spre adâncurile nediferențiate ale vieții sufletești și a încercat, cu ajutorul simbolurilor, să stabilească corespondențe între fenomenele universului fizic și cele ale lumii interioare, eliberând totodată versul de rigorile tradiționalismului clasic și căutând, prin melodicitate și armonie verbală să-l apropie de muzică. Simbolul - procedeu expresiv prin care se sugerează o idee, o stare sufletească și care înlocuiește o serie de reprezentări.

T. - Tautologie - greșeală de stil constând în repetarea inutilă a aceleiași idei în termeni diferiți (pleonasm).

- Tagore, Rabindranah - (1861-1941) - poet, prozator și dramaturg indian de limbă bengaleză și engleză. S-a afirmat

CURIOZITĂȚI ȘI ENIGME DIN ANTICHITATE

În Irak și în Egipt au fost descoperite niște lentile de cristal șlefuit care, în zilele noastre pot fi realizate doar prin utilizarea oxidului de cesiu, adică a unui oxid ce poate fi obținut doar pe cale electrochimică.

La Heluan există o bucată de stofă , o țesătură de o asemenea finețe și subțirime, cum ar putea fi realizată azi doar într-o fabrică de înaltă specializare înzestrată cu condiții tehnice deosebite.

La Muzeul din Bagdad sînt expuse baterii electrice cu pile uscate, funcționînd după principiul galvanic. În același muzeu se expun electrozi de cupru și un electrolit necunoscut.

În regiunea muntoasă a Kahistanului se află un desen rupestru , vechi de peste 10.000 de ani , înfățișînd poziția exactă a stelelor în perioada respectivă (Venus și Terra sînt legate printr-o linie).

O tăbliță babiloniană expusă la British Museum din Londra , indică datele trecute și viitoare ale eclipselor de lună.

La Ur, în Caldeea, texte gravate pe plăci de zbur relatează că niște "zei" cu înfățișare omenească au coborît din cer și au dăruit niște plăci preoților.

Texte culese de DANA PÎRVU

Sahaja Yoga

În diferite locuri din oraș se pot vedea afișe ce anunță cursuri de Sahaja Yoga. Mulți resping ideea frecventării acestor cursuri din lipsă de informații. De aceea cred că este bine să vorbesc puțin despre această formă de yoga. Subliniez că cele ce voi spune îmi aparțin în mică parte, dar sahaia-yo-ghinii sînt de părere că nu are importanță cine sau cum spune, ci contează ce spune.

Dacă hotărîți să mergeți la aceste conferințe, veți găsi o sală relativ mică, în care tineri și vîrstnici anulează distanțele dintre ei, iartă totul și, eliberați, vin să primească și să ofere prietenie și dragoste.

Vin la sahaia yoga oamenii care au realizat efemeritatea lumii materiale, vin să dobîndească detașarea. Sahaja-yoga se bazează pe meditații, înțelegîndu-se prin meditație obținerea stării fără gînduri și mai apoi a conștiinței fără gînduri.

Nu se fac experiențe antireligioase, nici demonstrații parapsihologice. Se caută purificarea spiritului, realizarea Sinelui. Se încearcă trezirea scînteii divine care se află în noi pentru a ne lumina pe noi în interior, pentru a ne stabili pacea și liniștea interioară, atît de necesare fiecăruia.

În momentul în care valorificăm calitățile divinității din noi, ne desprindem afectiv de lumea materială și-așa cum a spus Isus - sîntem în lume, dar nu sîntem din lume.

Sahaja-Yoga nu este filozofie, nu încearcă să explice tainele universului percepute la nivel mental. Pur și simplu, practicînd această formă de yoga, permitem scînteii divine să se manifeste, să ne ducă la adevăr, adevăr care poate fi perceput și fizic și mental și mai ales pe plan subtil. De aceea este în zadar să se explice prin cuvinte.

În Vechiul Testament, Dumnezeu cerea, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; Omul putea fi dezvoltat din punct de ved-

ere spiritual, însă îi lipsea un lucru. Atunci a venit pe pămînt Isus, omul perfect, aducînd iertarea.

Acum aproximativ 20 de ani, a apărut Sahaja-Yoga, datorită doamnei Shri Mataji Nirmala Devi, născută cu yoga totală.

Fără îndoială că mai există și alte căi de a obține realizarea Sinelui. De ce am prefera Sahaja-Yoga? Din trei motive.

Primul: Isus a spus că <Adevărat vă spun că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte este un hoț și un filhar. Eu sînt poarta.> (Ioan 10:1,9)

Al doilea motiv: Sahaja este mai lesnicioasă decît orice altă formă de yoga sau formă religioasă. Viața cucernică cere umilință, rugăciune, abstenențe. Yoga tradițională necesită eforturi fizice deosebite, asanele extrem de dificile, regimuri alimentare specifice și nu este o cale sigură. Se urmărește purificare fizică ce determină purificarea spirituală, obținută la sfîrșit și dintr-o dată.

Cu Sahaja-Yoga se întîmplă invers. De fapt, în traducere din limba indiană "yoga" înseamnă "unire" (unirea e-nergiei individuale cu energia universală colectivă rezultînd armonia și echilibrul cu universul), iar "sahaja" - "spontan". Prin Sahaja-Yoga se ajunge la Yoga totală treptat, această împlinire avînd ca efect purificarea trupului și implicînd sănătatea fizică și mentală.

Un al treilea motiv este că Yoga tradițională, Hattha-Yoga, tantrismul dezvoltă capacități paranormale, ceea ce vine în contradicție cu legile divine.

Dacă am reușit să stîrnesc interesul, Sahaja-Yoga este meru deschisă celor ce au nevoie de prietenie și celor care îndrăznesc să privească dincolo de aparență

Silaba sacră "OM"

DANA PÎRVU

Știați că...

- Cel mai prolific compozitor este indiscutabil, Wolfgang Amadeus Mozart care a trăit între 1756-1791? Mozart a scris 600 de lucrări din toate genurile muzicale: opere, simfonii, sonate, concerte, cvartete, divertismente, fantezii.

- Cel mai mare onorariu pentru un concert l-a primit pianistul polonez Ignan Jan Paderewski : 33 000 dolari pentru o singură reprezentație la Madison Square Garden din New York.

- Cel mai bine plătit cîntăreț de operă a fost faimosul Enrico Caruso care a trăit între 1873- 1921 ? Talentul și vocea sa inegalabilă i-au adus nu mai puțin de 9 milioane de dolari.

- Cea mai valoroasă vioara din lume pare a fi un Stradivarius, construit în anul 1721, pentru care, în cadrul unei licitații, s-au plătit 201 600 dolari, în 1971.

- Compozitorul cu cele mai multe simfonii compuse este Joseph Haydn (1732-1809) cu 104 simfonii, dintre care multe se mai cîntă și azi.

- Prezența cea mai numeroasă la un concert simfonic a fost înregistrat la 1 august 1966, cînd în Central Park, New York, 9 000 de iubitori de muzică au venit să-l aplaude pe Leonard Bernstein dirijînd Filarmonica din New York.

- Una din cele mai mărețe lucrări simfonice din întreaga muzică universală a tuturor timpurilor este Simfonia a IX-a, cu cor, în care autorul Ludwig van Beethoven (1770-1827) a folosit versurile din "Oda bucuriei" a lui Friederich Schiller.

- Ludwig van Beethoven (1770-1827), supranumit "Titanul de la Bonn" a trebuit să îndure lovitura cea mai cumplită pentru un muzician : pierderea auzului.

- Cea mai mică vioara din lume (la care se poate cînta perfect) a fost construită de britanicul B. Pollard. Vioara măsoară doar 13 cm.

Cugetări despre dragoste

- * "Căci dragostea este tare ca moartea și gelozia neînduplecată ca Șacalul, jarul ei este jar de foc." (Cântarea Cântărilor 9:10)
- * "Nu stârniți, nu treziți dragostea pînă nu vrea ea" (Idem)
- * "A nu iubi nu-i nimica, a nu putea iubi e grozav" (Eminescu)
- * "Dragostea pe nu care o chemi poate să vină cu toată forța" (Ch. Mourras)
- * "Iubirea nu-și dovedește tăria cu mai multă forță, decît atunci cînd despărțirea o amenință cu suferința (Jean Cristophe)
- * Iubirea trăiește din dorință și se hrănește cu minciuni. Nu se iubesc cu adevărat decît cei care nu se cunosc încă" (Anatole France)
- * "În dragoste nu e interesant decît începutul și sfîrșitul. Tot restul este decor" (M. Donnaj)
- * "Cuvintele fără legătură, întîlnirile întîmplătoare se preschimbă în dovezi cît se poate de limpezi pentru omul cu imaginație, dacă el are cît de cît foc în inimă" (Schiller)
- * "Ce e iubirea? E un lung / Prilej pentru durere / Căci mii de lacrimi nu-i ajung / Și tot mai multe cere://" (Eminescu)

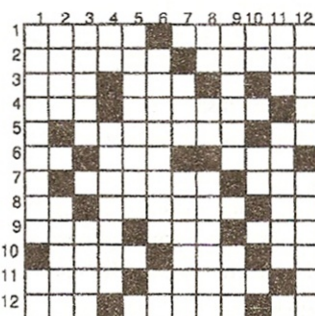

Cine a spus...

- "Speranța este confundarea dorinței cu posibilitatea realizării ei?"
- "În nimic nu cred oamenii cu atîta tărie ca în ceea ce cunosc mai puțin?"
- "Sufletele mari rabdă în tăcere?"
- "Cuvîntul i-a fost dăruit omului că să-și tăinuiască gîndurile?"
- "De sute de mii de ani fericirii din Rai cer de la Dumnezeu nemilostivul îndurarea unei singure dureri - Și Iadul tot rîde de zădărnicia rugăciunii lor?"
- "Toate sînt mai simple decît le putem închipui și mai limitate decît le putem concepe?"
- "Răzburarea nu poate avea înțeles; rîbind nu țî se duce rana din suflet?"

Culese de Pîrvu Dana, clasa a IX-a G

...și literare!

Orizontal

- 1) Cine are... are parte - Povestiri în versuri; 2) Substanță chimică folosită în laboratoarele cofetăriei - Poet ardelean care scrie poezia "Cîmpul libertății"; 3) Locul unde întîlnești lumea bună - Pește ce trăiește în Dunăre - Sfîrșit din bir; 4) Marca unei mașini mici, de teren - Diplomă fără început, dar desăvîrșită în completarea studiilor; 5) Îi este sete des (fem.) - Pe "...prag de fum" (George Lesnea); 6) Miros neplăcut - Casă cu etaj, neterminată - Sport cu arma; 7) Profesori în cursurile superioare - Prenumele lui Tolstoi; 8) Unde? (prep.) - Pantaloni dintr-un material în dungi - Simbolul cromului; 9) Există - omul zăpezilor - O parte dintr-un dans latino-american; 10) Lucrare de control - A doua jumătate a unui fruct - Autorul poeziei "Lidice"; 11) Cum sînt zmeii în povești? (sing.) - Personaj din "Novac și corbul"; 12) Urc (popular) - Sfîrșit de inițiale - Autorul rapsodiilor

Vertical

- 1) Reprezentantul comediei românești - A alunga (pop.); 2) Dulce și ... - Lui Eminescu i s-a dat o denumire de ...; 3) Capra Irinucăi (masc.) - Copac preferat de Eminescu (pl.); 4) Todor Dan - Înălțime în Europa; 5) Prima epocă fără început; 6) Autorul volumului "Din primele iubiri" (1956) - Capul girafei 7) Omăt - Sursă de inspirație; 8) Personaje mioritice - Nicolae Stroia - Sfîrșitul piticului; 9) Co + stat - Pronume personal; 10) Poet român (1902-1974) autorul romanului "Desculț" - Prenume caragialian; 11) Ionescu Ionuț Ion - Mare cronicar român, autorul operei "Letopisețul Țării Moldovei"; 12) Este front fără sfîrșit (pop.) - Lucruri făcute de vrăjitoare (sing.)

Traduceri libere din latină

- Aquila non capit muscam - Ahile nu a căpătat musca
- Auri sacra fames - Aurul sfințește pe femei
- Carpe diem - Dă-mi cap
- Bona fides - Fideaua este bună
- Exempli gratia - Exemplu gratuit
- Tu quoque fili - Ți-o coc eu, fiule!
- Nemo ante mortem beatus - Nimeni să nu fie beat înainte de moarte
- Non omnis moriar - Morarul nu este om
- Grosso modo - Grașii sînt la modă
- În medias res - În Mediaș rîzi
- Deux ex machine - Dumnezeu este la mașină
- Fama volat - Dama voalată
- Beatus ille qui procul negottis - S-a îmbogățit ăla care face comerț cu porci.

Savanții despre adevăr

Adevărul apare din erori mai ușor decât din confuzii. (Confucius)

Să cauți adevărul este mai de preț decât să-l posezi. (Lessing)

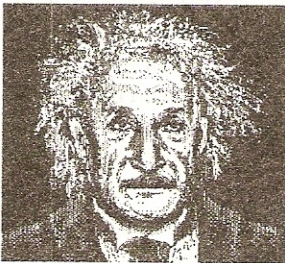
Destinul adevărului este de a fi ridiculizat înainte de a fi recunoscut. (Albert Schweitzer)

Adevărul științific există în mai multe ipostaze și este considerat la fel de științific: fie că apare în forma robustă și în culoarea vie a unei ilustrări fizice, fie în subtilitatea și în paloare a unei expresii simbolice. (J.C. Maxwell)

Adevăratul preț al oricărui lucru este munca și chinul de a dobândi acel lucru. (Adam Smith)

Și savanții au umor

Fizicianul danez Niels Bohr se plimba prin Copenhaga cu un oaspete german. Acesta a observat cu mirare cât de des era salutat Bohr.

- Aici e cu totul altfel ca la noi! După cum văd, în Danemarca oamenii prețuiesc știința și îi tratează cu considerație pe reprezentanții ei!

La care Bohr a răspuns:

- Ah! Știți, domnule coleg, eu sînt și boxer amator!

Modestia lui D'Alembert era proverbială. Într-o zi, cînd urma să demonstreze studenților propria lui teoremă, își începu astfel cursul:

- Iar acum vom trece la teorema al cărei nume am onoarea să-l port.

Fizicianul Jean Norin, preocupat să-și folosească din plin timpul de lucru, spunea: "cei care mă vizitează, îmi fac cinste, iar cei care nu mă vizitează îmi fac plăcere".

Verner von Braun obișnuia să spună: "Cercetarea fundamentală este ceea ce fac eu cînd nu știu ce fac."

Lui Wernst nu-i plăcea faptul că se introduc fel de fel de unități de măsură, multe dintre ele nu prea justificate. De aceea, cînd s-a introdus unitatea pentru frecvență, herțul, a declarat foarte nemulțumit:

- Propun ca pentru viteza de curgere de 11/s să alegem o nouă unitate: 1 Falstaff!

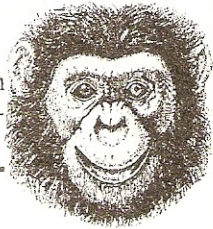
Matematicianul Paul du Bois Reymond a pierdut la un moment dat un manuscris. El a dat la ziar următorul anunț: "Pierdut manuscris complet lipsit de valoare pentru oricine! - Aducătorului, bună recompensă!"

O dată, Edison a fost întrebant:

- Ce credeți, este cazul să punem paratrăsnet pe biserica cea nouă?

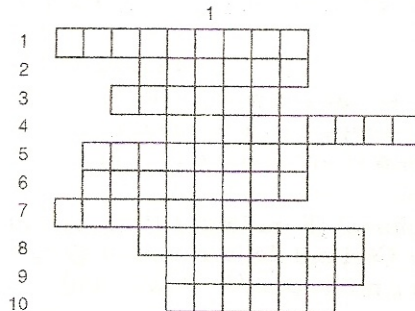
- Neapărat, a răspuns Edison! Providența este uneori foarte distrată!

Nu este suficient ca un măr să cadă din copac, ci este necesar ca la rădăcina copacului să se afle... Newton.

Culese din "Descoperiri științifice - legendă și adevăr" - Mihai Popescu, Virgil Spulber - de Pîrvu Dana

Antichitate

1. Cel mai mare poet liric și dramatic indian considerat de mulți critici contemporani, cel mai strălucit creator al literaturii indiene din toate timpurile și care a scris: "Malatika", "Sakuntala".
2. Scriitor, filosof și om politic latin din creația căruia s-

au păstrat douăsprezece cărți de dialoguri ("De ira", "De otio") și cele nouă tragedii ("Oedipus", "Medeea", "Agamemnon" ș.a.); 3. Poet liric grec, autor de ode corale, ale cărui opere au fost împărțite de exegeții alexandrini în 17 cărți, dintre care au supraviețuit numai 4; "Olympionika", "Pythionika", "Nemeonika" și "Isthmionika"; 4. Poet comic grec care a debutat cu comedia "Benchetuitorii" și care a compus 44 de piese, din care au rămas doar 11: "Arcanienii", "Cavalerii", "Norii", "Viespile", "Pacea", "Lisistrata", ș.a. 5. Scriitor latin care are ca principală operă o culegere de 12 biografii de împărați: "De vita Caesarum". 6. Poet liric grec, cel mai important poet al grecilor alături de Pindar. Opera lui cuprinde epigrame, poeme elegiace; el este autorul unei forme distincte de odă închinată învingătorilor jocurilor sportive, de laudă și acele funerare. 7. Poet latin care a scris: "Carmen saeculare", "Epode", "Satirae", "Epistulae", "Ode". 8. Poet și filozof latin care a scris poemul epic "De rerum natura". 9. Poet satiric latin care scrie între anii 110-130 "Satirele". 10. Poet tragic grec care a scris o singură piesă inspirată din contemporaneitate: "Perșii". Din cele 90 de tragedii ale sale s-au păstrat doar 7: "Cei 7 contra Tebei", "Prometeu înlănțuit", ș.a.

Pe vertical: 1. Primul poet epic și dramatic de limbă latină, autorul primei traduceri integrale în latină a "Odiseei", (Livius).

Glume... nesărate!

Geografie

Care va să zică, ne-am înțeles, fetelor: pământul se învîrtește în jurul soarelui. Cînd în Europa răsare soarele, în America se face noapte. Cînd noi ne culcăm în pat, americanii se scoală, se dau jos din pat... Ce s-a întimplat Roxana?

- Domnișoară, Iosefina nu mă lasă-n pace; cică-n viața ei n-are să se mărite c-un american!

Copiii Evei

- Domnișoară, încă o întrebare: Eva după ce a fost izgonită din Rai, a avut copii?

- Da, trei... și toți de genul masculin: Evul antic, Evul mediu și Evul modern.

Fabulă

Prof-ul:- Să ne spui tu, Ionescule, ce este o fabulă?

Elevul. !?...

Prof-ul: Boule! O fabulă se numește convorbirea dintre un bou și un măgar, spre exemplu cum vorbim noi amîndoi.

Din experiența lor

- * Nu îndrăznim, nu pentru că problemele sînt dificile, ci fiindcă nu îndrăznim, ele sînt dificile. (Seneca)
- * Prin spațiu, universul mă cuprinde și mă înghite ca pe un punct; prin gîndire, îl cuprind eu. (B. Pascal)
- * Tu vezi lucrurile și spui: de ce? Dar eu visez lucruri care n-au existat niciodată și spun: de ce nu? (G.B. Show)
- * Fără credința că este posibil să sesizezi realitatea cu ajutorul construcțiilor matematice, fără credința în armonia internă a lumii noastre, nu va putea exista știință. Această credință este și va rămîne întotdeauna motivul fundamental al oricărei științe. (A. Einstein)
- * În știință faptul sugerează ideea, ideea direcționează experiența, iar experiența judecă ideea. (Claude Bernard)
- * Un vis rupt de realitate este tot atît de lipsit de sens, ca și realitatea fără vis. (Max Reinhard)
- * Îndoiala face parte integrantă dintr-o știință în dezvoltare, ca fiind una dintre condițiile prealabile ale cunoașterii științifice. Sau vom lăsa poarta deschisă îndoielii noastre, sau nu vom avea nici un progres. Nu există cunoaștere fără întrebare și nici întrebare fără îndoială. (Richard Feynman)

- * Asemenea unui compus chimic, cunoașterea științifică se purifică prin recristalizare. (J.M. Ziman)

Curioșii

Numele marilor savanți se leagă de descoperirile făcute de fiecare. Uneori, aceste descoperiri ni se par atît de banale, încît nu ne întrebăm niciodată cine le-a inventat. Și totuși, dacă spunînd "Newton" spunem "atracție universală", dacă spunînd "Einstein" spunem "teoria relativității", să aflăm și originile unor "banalități!"

Deci, cine a inventat banala penicilină?

Cine e "tatăl" telefonului?

Care sînt originile fotografiei?

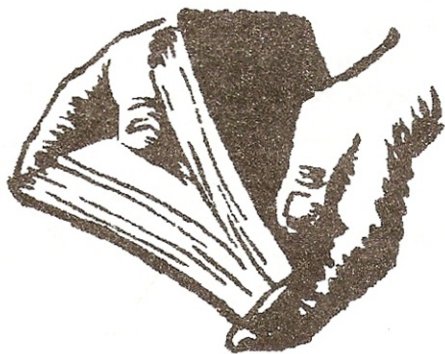
Care a fost prima ascensiune a omului în văzduh?

Cum s-a născut radiotelegrafia?

Cum a fost "descoperită" lumina?"

Să învățăm din BIBLIE

- * - Dacă este vreun lucru despre care se poate spune "Iată ceva nou", de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră. (Ecleziast 1:10).
- * - Nu fi nepăsător de dorul care este în tine. (1 Timotei 4:14)
- * - Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii. (1 Timotei 4:16)
- * - Îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătură desăvîrșirii. (Coloseni 3:4)
- * - Cine știe să facă bine și nu-l face, păcătuiește. (Iacov 4:17)
- * - Dar ei (aceia care se laudă singuri), prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se compară cu ei înșiși, arată că nu sînt pricepuți. (2 Corinteni 10:12)
- * - Toate îmi sînt îngăduite, dar nu toate îmi sînt de folos. (1 Corinteni 6:12)
- * - Ferește-te de vorbăriile goale și lumești, căci cei care le țin vor înainta în nelegiuire. (2 Timotei 2:16)

REȚELE DE CALCULATOARE

Problemele legate de prelucrarea informației se rezolvă mult mai ușor și mai simplu cu ajutorul tehnicii de calcul. Acest fapt a condus și conduce la dezvoltarea explozivă a tehnicii de calcul. Azi, oriunde privim în jurul nostru, observăm calculatoare care ne uimesc continuu prin complexitatea lor. Dotarea cu tehnica de calcul reprezintă totuși o investiție importantă așa că cei care cumpără un calculator caută obținerea unor avantaje maxime la prețuri convenabile. Când se utilizează doar calculatoare neconectate între ele activitatea este limitată de resursele individuale utilizatorul fiind izolat de "restul lumii". Pentru a avea acces rapid la unele baze de date sau resurse care să fie folosite în comun de mai multe calculatoare (ca de exemplu imprimante scumpe, harddisk-uri de capacități mari) este necesară interconectarea calculatoarelor pentru a putea comunica între ele. Aceasta interconectare este numită "Rețea de calculatoare". După modul cum sînt puse în practică interconectările dintre calculatoare se disting mai multe tipuri de rețele :

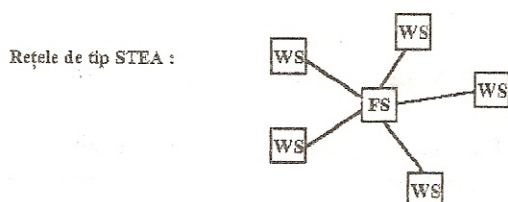
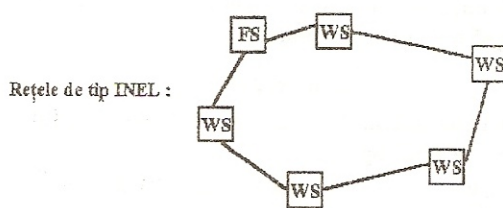
- Rețele locale LAN (Local Area Network). Aceste rețele sînt mici , ca suprafață acoperită și au un număr relativ mic de posturi de lucru. Distanța care poate fi acoperită de o astfel de rețea este de maxim 10 Km. Acest tip de rețea este ideal pentru o clădire, o firmă.

- Rețele teritoriale WAN (Wide Area Network). Rețelele de tip WAN au un număr foarte mare de posturi de lucru, iar distanțele acoperite sînt teoretic nelimitate. Deoarece sînt multe firme care produc rețele (partea hardware - partea fizică și partea software - partea logică), există multe standarde - modul prin care calculatoarele comunică între ele și prin care se face transmisia datelor.

În cadrul rețelelor NOVELL de tip LAN exista, după modul de conectare, trei tipuri de rețele:

Într-o rețea există mai multe tipuri de calculatoare interconectate:

- File Server-ul (FS). Este calculatorul cel mai important dintr-o rețea. Acest calculator coordonează activitatea rețelei. Există mai multe tipuri de FS:

- File Servere nededicat. Acestea au grija și de rețea dar pe ele se pot rula și alte programe.

- File Servere dedicate. Acestea au grijă exclusiv de activitatea rețelei.

- Work Station (WS). Sînt calculatoare obișnuite conectate la o rețea.

Pentru ca o stația de lucru să poată comunica cu File Server-ul trebuie rulate două programe care fac interfața soft cu File Server-ul:

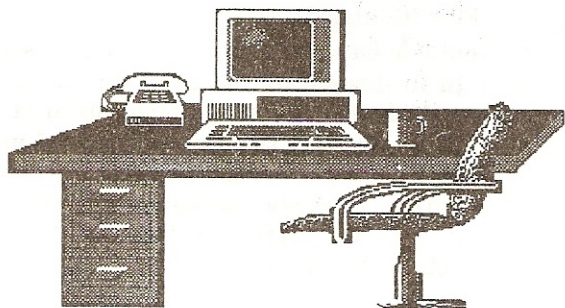
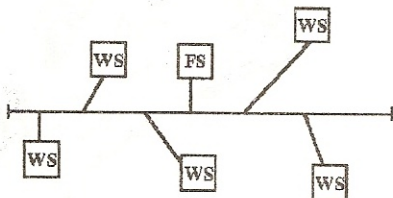
- IPX.COM - este protocolul de comunicații. Acest program comandă și supraveghează transmiterea datelor..

- NETx.EXE - este programul care realizează interfața între sistemul de operare DOS și programul IPX.COM.

Dacă vă interesează mai mult acest subiect vă puteți familiariza cu o rețea de calculatoare NOVELL la Centrul Interscolar de Informatica Liceul "UNIREA" Focșani.

Adrian Ciocîldău

Rețea de tip BUS :

Cuprins

ANIVERSĂRI		Vă propunem un joc	24
Cu Nichita Stănescu, la 60 de ani	1	Legile lui Murphy	24
INTERVIU		ISTORIE	
Alexandru Paleologu	5	Dimitrie F. Caian	25
Leopoldina Bălănuță	5	GEOGRAFIE	
STEF '93		Recorduri și curiozități... speologice	25
Stagiunea Teatrală a Elevilor Focșăneni	6	EUTHERPE	
PROFIL		Ludwing van Beethoven - "Titanul muzicii"	26
Garabet Ibrăileanu	7	Muzica din noi	26
ESEU		MICRO-ENCICLOPEDIÉ PENTRU TOȚI	27
Povestea unei povești	8	Curiozități și enigme din antichitate	29
DINTRE SUTE DE CĂTARGE ...		Sahaja Yoga	30
Incursiune în pretutindeni	13	Știați că...	30
MULTE FLORI SÎNT ... (POESIS)	14	DIVERTISMENT	
ESEU		Cugetări despre dragoste	31
Despre egocentrismul ființei umane	17	Cine a spus...	31
Microcosmosul și lumea	17	... și literare - rebus	31
Cioran și... abisul suferinței	18	Traduceri libere din latină	31
THALIA - POESIS	19	Savanții despre adevăr	32
PARODII ÎN DULCELE STIL CLASIC	20	Și savanții au umor	32
LITERATURĂ UNIVERSALĂ		Antichitate - rebus	32
Ramayana	21	Glume nesărate!	33
MATHESIS		Din experiența lor	33
Catalizatori matematici	22	Curioșii	33
FIZICĂ		Să învățăm din BIBLIE	33
Consultații pentru bacalaureat	23	INFORMATICĂ	
LOGICĂ		Rețele de calculatoare	34
Armonii în lumea cifrelor	24	CUPRINS	35

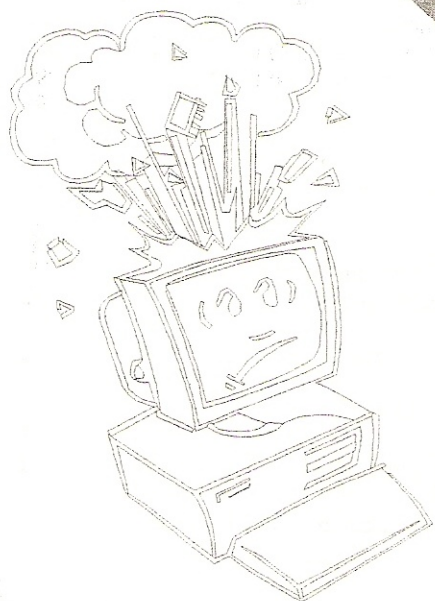
Redacția

Profesori: T. Aioanei - Red. șef
V. Chiper
I. Ioneanu
E. Onea
D. Popescu
D. Popoiu

Elevi: C. Gavrilă
M. Merchea
Cl. Ochian
A. Petrescu
A. Stoica
L. Tiron

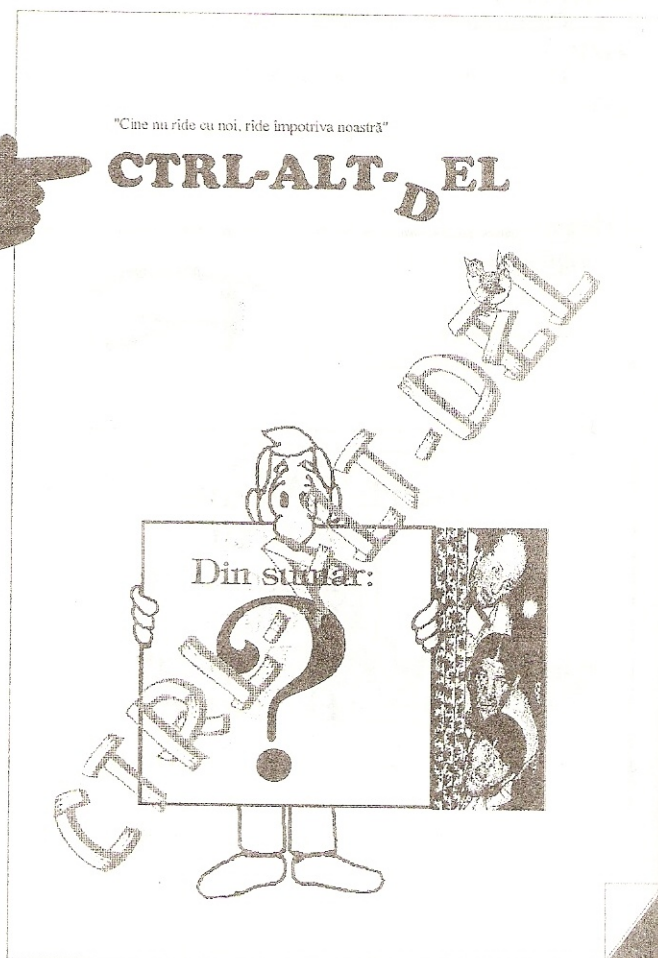
Dragi colegi, vă așteptăm în paginile
"Revistei noastre"

În curînd,
suplimentul de matematică
al "Revistei noastre"

NOU!

va apare suplimentul
revistei

CUVÎNT ÎNAPOI

De ciuda vicisitudinilor de tot felul și a altor viruși turbu-
enți, de ciuda unei opoziții mai ceva ca în Parlament și cu
ajutorul broastelor țestoase și a lipchitorilor de câmp sau de
haine, iată a apărut și primul număr din seria a treia a Revistei
Noastre. Nu, nu este tabletă ca serialul Dallas pe care domnul
Everac nu dorește să-l prezinte la emisiunea dumnealui și ne
vine tot cu Super- forța de a apărea când nimeni nu te vrea. Dar
ă nu divagăm ! Iarăși și din nou noi am dorit din tot sufletul
care ne-a mai rămas să oferim acestui anotimp, care el se nu-
nește al adolescenței și vine din grădina cu flori multe, un dar
creat cu mâinile și cu picioarele noastre și ale colaboratorilor
noștri (mâinile unora, picioarele altora...) .

Am dorit să ducem fără prejudecăți făclia aprinsă acum 81
ani și stinsă la 1 mai 1993 pen' că s-a scumpit gazu' și nu
bine să-l arzi de pomană. Știm că drumul pe care am purces
mult mai greu ca altă dată din cauză de oameni care ei lu-
ează la DJDP și care ei nu mai astupă gropile înalte formate
n cauza vîntului care de obicei bate în sens opus direcției în

care mergi. De aceea fiind la vîrsta Întrebărilor și a Poeziei,
hai să dăm mîna din mîna, poate s-or încălzi și scepticii !

Niciodată nu s-a spus totul despre această lume (din cauză
de SRI), și chiar de s-ar fi spus, cum o spunem și o trăim noi,
n-a mai făcut-o nimeni ! Și dragostea e de cînd lumea .Și to-
tuși fiecare o trăiește ca și cum ar fi el oul lui Columb sau al
altei ... galinacee.

Este o concepție greșită aceea că nu poți fi un om MARE
dacă n-ai scris un articol la Gazeta de bloc sau Gazeta de
perete . Cum să nu fii ? Dacă ai grijă să mănînci mult și bine
poți ajunge chiar mai mare decît Mr. Fatman .

Cum "fantezia este suportabilă numai în tovărășia inteli-
genței" (Hebbel) dorim ca această revistă să fie o revistă a
fanteziei și a inteligenței (primele 2-3 pagini inteligență, res-
tul fantezie), și în același timp antenă parabolică receptivă
la noile programe de televiziune și de bătut copii și jucat co-
voare. Cum am mai spus, programul, rubricile, grafica nu pot
fi perfecte de aceea așteptăm LAUDELE și criticile voastre .

Tehnoredacția

Tehnoredacția :

Tehnoredactarea a fost făcută la Centrul Interșcolar de Informatică
de către următorii indivizi(bili) :

Avarvarei Cătălin - clape (Win Word)

Cătălin Avarvarei - paginațiuni pe diverse teme (Ventura Publish-
er)

Adrian Ciocîldău. - clape (Win Word)

Ciocîldău Adrian - paginațiuni pe diverse teme (Ventura
Publisher)

Liviu Hurmuzache - clape (Win Word)

Hurmuzache Liviu - the Coperta (Corel Draw).

Centrul
Interscolar de
Informatica

str. Cezar Bolliac 16
5300 Focșani, Vrancea
tel/fax/modem 0939 13562

Vă oferă serviciile :

- tehnoredactare**
- asistentă software**
- grafică pe calculator**
- cursuri de birotică**

Contactați-ne acum !

Ca să câștigați timp și bani. Ca să fiți apreciați